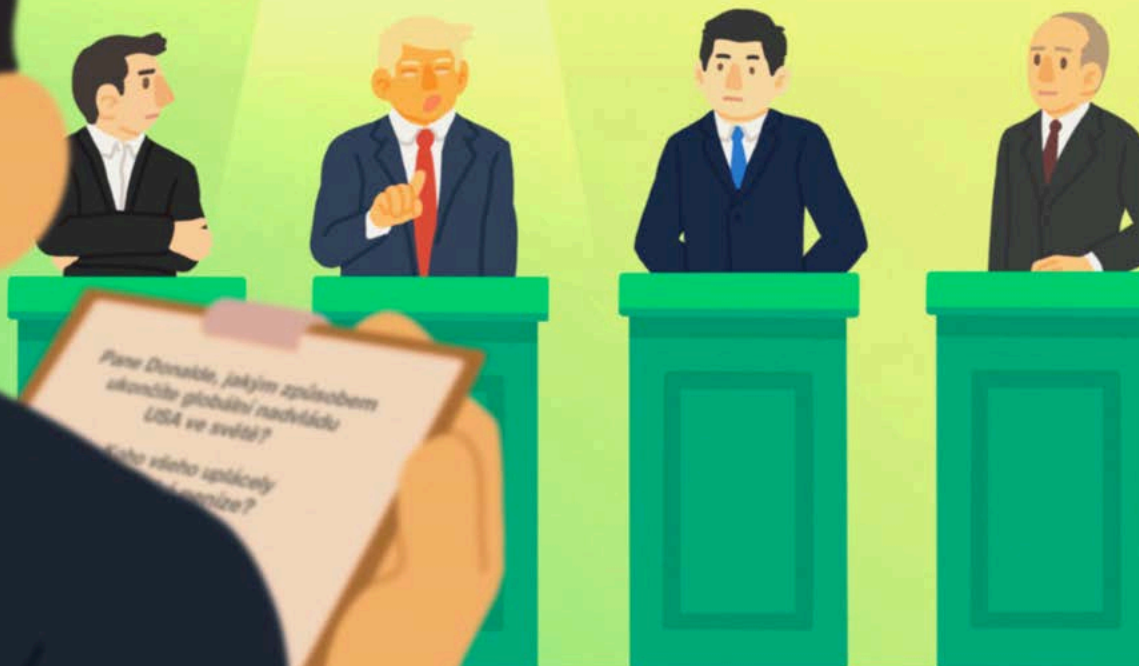


SVĚT PODLE TRUMPA

...a taky podle Putina, Si či Mórdiho. Jak bude vypadat?



● Strážci hodnot

○ Od nacistů k liberálům?

● Když to nejde po dobrém...

● Konec americké hegemonie

○ Co bude s Evropou?

● Smrtící past

STARÝ SVĚT KONČÍ



**TVOŘIVÁ
SPOLEČNOST**
creativesociety.com



Strašlivý trest

Slyšíte to ticho? Taky si to tak vychutnáváte? K vítězství někdy trochu té škodolibosti patří. Zvláště když se ten, který si celou dobu myslel, že je vítězem on, choval tak, jako se celou dobu chovali evropští liberálové.

Kdyby jenom hájili ty své hodnoty, které celou dobu připomínaly spíše hovnoty, člověk by to tak nějak ještě chápal. Jenže oni, jak se cítili silní v kramflecích, protože měli za zády americkou armádu (ale hlavně americké dolary) a mysleli si, jako tenkrát komunisti, že se půjde se strýčkem Samem na věčné časy a nikdy jinak, se primárně nestarali o ty „hodnoty“, které měli za úkol prosazovat a hájit, ale chovali se povýšeně, nadřazeně a opovržlivě k těm, kteří je prokoukli a věděli, že to, co hlásají a prosazují, je přinejmenším nešťastné, řečeno diplomaticky.

Lidem, kterým se neztratil mozek z hlavy, protože za jeho nepoužívání nedostávali šeky z Agentury Spojených států amerických pro mezinárodní rozvoj neboli USAID, tihle liberálové, kteří pod sebou vlastním zemím řezali větve, říkali různě. Konspirátoři. Kolaboranti. Švábi. Chcimiři. Svině. Zombíci. Dezoláti...

Nejvíc mě pobavila jakási slovenská partička, která si říkala *Konšpirátori.sk* nebo tak nějak. Zařadila Šifru před lety na jakýsi seznam závadných, prý dezinformačních médií. Já vím, že jsem celou dobu napřed a většina věcí, o kterých píšu, se pak stane až v rozpětí od týdnů do několika let, ať už ekonomických nebo společenských, ale teď už je oficiálně jasné, že to nedělali proto, že by byli až tak tupí. Poté, co Elon Musk odtajnil soubor amerických agentů, kteří za dolary ve světě prosazovali zájmy amerického hegemonu na úkor vlastních států, je už naopak jasné, že *Konšpirátori.sk* a všechny podobné „faktčekingové“ a jiné „neziskové“ organizace nebyly blbé, ale navedené.

Od nich ty nálepky a hanění druhých potom ochotně přebíraly i jiné obskurní spolky v Česku, které si k tomu ze stejných důvodů přidávaly i další pomluky a nálepky, aby očernily ty, kteří v těch svinstvech nejely s nimi. A od nich to přebírala veřejnoprávní a (prý) seriózní média. A propos, média dostávala z Bruselu a Washingtonu peníze za šíření propagandy taky. Jako kdyby všichni mezi sebou soutěžili o to, kdo si ty dolary nebo eura víc zaslouží.

Tak dlouho ale křičeli na druhé, že jsou agenti se všemi možnými i nemožnými nálepkami na čele, až se ukázalo, že jsou agenti (i se všemi těmi nálepkami) oni sami.

Po celou dobu tak platilo ono okřídlené „podle sebe soudím tebe“. Aby liberálové zakryli to, co sami dělají, a odváděli pozornost od svých morálních selhání, obviňovali z nekalosti někoho, kdo nic takového nedělal, a jenom šel s kůží na trh a říkal, co stejně každý neblbý nebo navenedený beztak věděl, cítil nebo tušil. Jenom je smutné, že je těch neblbých, navenedených a nezaplacených ve společnosti méně, než by člověk čekal.

Čeho byli tihle lidé schopni za dolary a jaké šířili narativy, už tedy víme. Jsem ale zvědav, co budou bez všech těch amerických a brzy i bruselských penězovodů na ty evropské a jiné hodnoty tihle dobráci dělat.

Co když je stihne trest ze všech nejhorší? Ne, nemyslím pomsta dezolátů, ti takoví doufám nejsou. Myslím něco mnohem strašlivějšího, tedy alespoň pro ně. Co když teď budou muset začít normálně pracovat? Vždyť chudáci ani nic neumí...

Provoz a činnost Šifry můžete podpořit libovolny m příspěvkem na účet č. 123-3079870247/0100 (KB). Platbu prosím označte jako Dar. Jakékoli podpory si vážím a děkuji za ni.

Inspirativní čtení přeje

Milan Vidlák





- 3**
Úvodní slovo
Strašlivý trest
- 6**
Z jiného světa
Zprávy s nadhledem
- 8**
Aktuálně
Něco tomu chybí
- 10**
Ze světa
Král je mrtev...
- 14**
Z louže pod okap
A není to málo?
- 18**
Fenomén
Strážci hodnot
- 22**
Historické okénko
Krvavá svatba
- 26**
Esej
Od nacistů k liberálům?
- 30**
Vláda lidu
Když to nejde po dobrém...

- 34**
Zamyšlení
Kam se všichni poděli?
- 38**
Analýza
Mrtvá nevěsta
- 42**
Za oponou
V zájmu dobra
- 46**
Cui bono
Smrtící past
- 50**
Téma
Na čem záleží
- 54**
Společnost
Něžně vrtět ocáskem
- 58**
Radost až na kost
Tipy

**ŠIFRA**

Časopis pro ty, kteří čtou i mezi řádky
redakce@casopis-sifra.cz

Autor

Milan Vidlák
milan.vidlak@casopis-sifra.cz

Grafická podoba

Svatopluk Hejtmánek

Ilustrace

Ondřej David

Vydavatel

Milan Vidlák
Rybná 716/24
110 00 Praha
IČ: 03417557

Vychází

25. 2. 2025

MK ČR E 21867

ISSN 2336-5579

ZVÝHODNĚNÉ PŘEDPLATNÉ TIŠTĚNÉHO ČASOPISU

Zaškrtněte:

- Roční předplatné 588 Kč
- Půlroční předplatné 294 Kč
- Roční předplatné + elektronická verze časopisu 750 Kč

Jméno Příjmení

Doručovací adresa

Zde odstříhnete a pošlete na adresu: Milan Vidlák, Rybná 716/24, 110 00 Praha



Předplatné můžete objednat také:

E-mailem: Na Internetu:

redakce@casopis-sifra.cz eshop.casopis-sifra.cz

Telefonicky: 702 417 540

Písemně: Milan Vidlák, Rybná 716/24, 110 00 Praha

ŠIFRA PRO VÁS

www.casopis-sifra.cz

Časopis Vám pošleme až domů

Poštovné a balné zdarma

Předplatné i jednotlivá čísla

Objednávejte na eshop.casopis-sifra.cz

či na 702 417 540

Prodejní místa: **U Džoudyho**, Jugoslávská 7/670, Praha 2; **AVASA centrum**, Křížíkova 308/19, Praha 8; **Slunečnice**, Chelčického 78/21, České Budějovice; **Trafika Patriot**, Hradební 209/36, České Budějovice; **Čajovna Kuba a Pařízek**, Masarykovo nám. 21, Jihlava; **Zdravá výživa Šternberk**, U Horní Brány 6, Šternberk; **Tabák**, Husova 113/25, Kutná Hora; **Trafika Herpo**, Zelenobranská 74, Pardubice; **Trafika U Klokana**, Palackého 154/1, Čáslav; **Slunečnice**, Legerova 68, Kolín; **Tabák – Copy Centrum**, nám. Míru 169, Klatovy; **Trafika Tomáš Vršinský**, nám. Jiřího z Poděbrad 149, Hořice; **Trafika Miroslav Pešout**, Horní 2060, Havlíčkův Brod; **Slunečnice – zdravý obchod**, Na Hradbách 152, Kolín; **Jen zdravě**, OC Campus Square, Netroufalky 770/14, Brno



Z jiného SVĚTA

Na vše je dobré dívat se s nadhledem aneb komentované události a zajímavosti, které by neměly uniknout vaší pozornosti. Přípravil: Milan Vidlák

JAK SVĚT PŘÍCHÁZÍ O BÁSNÍKY. Donald Trump a Elon Musk sice prudce otočili politickým i kulturním kormidlem, ale liberálům, kteří byli zvyklí poslouchat Američany a plnit za dolary z USAID a jiných organizací jejich úchylné agendy, bude chvilku trvat, než si zvyknou na nové pořádky. A na to, že nemůžou šikanovat a ničit ostatním životy, jak se jim líbí, a ještě se u toho tvářit jako lepší lidé. Aby se jim lépe adaptovalo na novou dobu, promluvil Evropanům do duše na Mnichovské bezpečnostní konferenci i Trumpův viceprezident J. D. Vance. Ten zkoprnělým zástupcům evropských elit vysvětlil, že nemůžou stále více zasahovat do svobody slova a jednotlivce, regulovat sociální sítě a pronásledovat nebo šikanovat každého, kdo neprojde liberálním, ve skutečnosti spíše totalizačním trychtýřem. Tím evropští lídři podle něj ničí demokracii. „Pokud americká demokracie dokáže přežít 10 let plísňení od Greta Thunbergové, vy můžete přežít několik měsíců Elona Muska. Ale to, co německá demokracie, to, co žádná demokracie – americká, německá nebo evropská – nepřežije, je to, že říká milionům voličů, že jejich myšlenky a obavy, jejich touhy, jejich prosby o úlevu jsou neplatné nebo nehodné, aby se o nich vůbec uvažovalo,“ nechal se v brilantním projevu slyšet Vance. „Pokud utíkáte ve strachu před vlastními voliči, Amerika pro vás nemůže nic udělat, a když na to přijde, neexistuje nic, co byste mohli udělat pro americký lid, který zvolil mě a prezidenta Trumpa.“ Snad spolu s dementním Bidenem a progresivistickými „liberály“ odejde do zapomnění i hnutí MeToo, kde se po dlouhých letech pořádají hony na čarodějnice, resp. na muže kvůli údajně sexuálně nevhodnému chování v minulosti. Například jedna z posledních obětí, britský spisovatel Neil Gaiman, čelí obviněním ze sexuálních útoků od bývalých milenek, které na něm chtějí vysoudit miliony. Jedna z žen vypověděla, že k sexuálnímu útoku došlo u Gaimana doma, když hlídala jeho pětileté dítě. Uvedla, že pachatel jí nabídl koupel. Neřekla „pane Gaimane, mám ráda vaše knihy, ale hlídám vaše malé dítě a vykoupat se můžu doma sama, až přijdu z práce“, ale vlezla nahatá do vany a čekala, až se k ní hvězdný autor připojí. Ten u toho byl prý nahý (jak šokující, když lezl za ní do vany!), požádal ji, ať si mu sedne na klín, načež ji prý „napadl“. Šifra by to „napadení“ chtěla vidět. Jak vyšlo při vyšetřování najevo a jak uvedla britská stanice BBC, „oběti“ se podle žaloby Gaimanovi „do jisté míry dobrovolně podvolily“, ale na některých aktivitách se prý s nimi nedomluvil předem. Zatímco ve všech normálních dobách by se takové ženy označily jako coury, pouze liberalismus z nich dokázal vyrobit oběti. Nejhorší na tom je, že kvůli žalobě zhrzených milenek byla pozastavena natáčení televizních a filmových verzí všech Gaimanových děl. Studio Amazon například přerušilo produkci třetí řady vynikajícího seriálu Dobrá znamená na motivy autorovy stejnojmenné knihy, kterou napsal spolu s Terryem Pratchettem, a Disney zase pozastavila natáčení celovečerní adaptace jeho románu Kniha hřbitova. Doufejme, že takový přístup spolu s těmi všemi neziskovkami, které byly dotovány z USA, aby lidem pletly hlavy a šířily zvrácené „narativy“, co nejrychleji skončí, protože zadarmo už nebude chtít nikdo takové blbosti šířit.

VELBLOUD A HRDINA. Občas se mezi všemi těmi bizarnostmi, jež se na nás ze všech stran valí, vyloupne i nějaká pozitivní zpráva. Na Karlovarsku na konci ledna velbloud při krmení napadl chovatele. „Držel mě v zubech, má velmi ostré špičáky. Kdybych neměl zimní bundu, asi by mě prokousl,“ vylíčil svůj zážitek muž médiím. Zvíře ho prý poté přimáčklo k zemi a pokoušelo se ho zabít. Počkat, nesliboval jsem pozitivní zprávu? Přesně tak. Ta spočívá v tom, jak muž zareagoval, jak to díky němu dopadlo, a hlavně jak k události přistoupil. Pánovi se naštěstí podařilo vysmeknout a utéct. Protože měl „procvaknutý bok“, raději zavolal sanitku. A teď? A teď? Místo aby po návratu ze špitálu velblouda utratil nebo se na něj zlobil, pochopil, že šlo o jeho chybu. „Samec je teď v říji. Omylem jsem se k němu otočil zády a on na mě zaútočil. Chránil svou partnerku. Narušil jsem mu teritorium,“ přiznal chovatel, který vyvázl s pohmožděninami a dvěma zlomenými žebry. Vůči sobě i zvířeti pak učinil krásné gesto. „Když jsem se vrátil z nemocnice, šel jsem hned za velbloudem, abych ho nakrmil. Hladil jsem ho, sice tedy jen přes ohradu, ale vše už bylo zase v pořádku,“ ubezpečil s tím, že má zvíře stále rád a incident na tom nic nezmění. „Jsem s ním odmalíčka a nikdy nenastaly žádné potíže. Teprve teď pohlavně dozrál, takže se zachoval jinak. Je to pochopitelné a jde o mé selhání. Nicméně až mu skončí říje, dáme ho vykastrovat, aby už situace znovu nestala.“ Respekt a klobouček!

BÝTI HOVADEM je jistě smutná věc, každý je však nějaký. Existuje ale jedna zvláštní kategorie hovad, nad jejichž hovadstvím přechází zrak a která si nezaslouží žádná slitování, neboť jejich hovadství přerostlo všechny myslitelné meze a je nevyčísitelné. Rozum se zkrátka zdráhá pochopit, jak moc nízko lze klesnout, a nespraví to ani dva kbelíky na zvracení. Jedno takové extrahovadlo z Benešovska je ale na své jednání ještě hrdé, protože místo aby zalezlo někde do jeskyně a neupozorňovalo na sebe, jalo se hájit svou neexistující „čest“ u přestupkové komise. Nařklo totiž svou bývalou partnerku z toho, že jej vulgárně urazila v porodnici krátce před narozením jejich dcery. (Chudák dcera, takový „tatínek“ je opravdu za trest.) Byl to vskutku neobvyklý případ, který doputoval komisi na stůl. Nevydařený otec ženu nahlásil a dožadoval se satisfakce za to, že se měla půl hodiny před narozením společného potomka dotknout jeho cti opakovaně pronesenými nadávkami. Žena tedy musela přijít podat vysvětlení, díky kterému vyšlo najevo, za jakých okolností se takto „provinila“. „Celá situace je pro mě ponižující a považuji to za morální dno,“ řekla žena podle zápisu z jednání, které svěřil zřejmě někomu z členů komise serveru Novinky.cz, aby se měla veřejnost možnost dozvědět, co za exoty může svobodně pobíhat po světě. Nyní již pochopitelně bývalý partner měl podle ženiny výpovědi dorazit do porodnice asi hodinu před narozením dítěte.

Oporou rodiče se ale rozhodně nestal. „Měla jsem hrozné bolesti, nezabíral mi ani epidurál. On byl velmi odměřený a nepřijemný. Říkal mi, abych se uklidnila, že to nemůže tak bolet, že dřív ženy odrodily a šly na pole okopávat brambory,“ stojí v oficiálním zápise. Doprovodil to příkladem ze zubní ordinace, kde si prý tento myslitel nechal bez anestezie vrtat zuby „a taky nehekal“. „Z mé strany k němu zaznělo, aby držel hubu, protože se nezajímal ani o mě, ani o dítě. Řešil jen to, že si po cestě do porodnice odřel auto,“ dodala při výslechu žena. Škoda že mu někdo neodřel čumák. Šokovaná komise nakonec řízení o přestupku zastavila, oficiálně proto, že „z provedeního dokazování nelze jednoznačně dovodit a bez důvodných pochybností jasně určit, že by obviněná jednala tak, jak je jí kladeno za vinu“ a „závadové jednání týkající se vyslovení slovních urážek nevychází ani ze skutečností zjištěných ze strany svědků“. Lze ale očekávat, že i kdyby žena muži sdělila v dané chvíli od plic vše, co si o něm myslí, závěr by byl stejný. Svědčí o tom i to, že – pravděpodobně na základě ženiny výpovědi před komisí, která informaci posunula dál – nakonec policie zahájila trestní stíhání proti samotnému stěžovateli, a to pro násilné jednání, kterého se měl dopustit vůči ženě pouhé čtyři dny po porodu. Což po chování v porodnici si málokoho překvapí. Adekvátní pozemský trest za něco takového ale zřejmě stejně neexistuje, ten přijde až u Nejvyššího soudu.

VELKÁ LÁSKA. Skandální případ řeší i německá justice poté, co vyšlo najevo, že vězeň nápravného zařízení pro mladistvé, osmnáctiletý Iráčan, sexuálně obšťastňoval dvě dozorkyně, které si myslely, že je to láska. Ahmad J. si v káznici odpykával tříletý trest za ublížení na zdraví, vydírání, útok na veřejného činitele a urážku. Všichni přitom víme, jak benevolentně se úřady v západní Evropě staví ke kriminalitě migrantů ze třetích zemí, takže když už dostal neplnoletý Iráčan tři roky, musel to být strašlivý rabiát. To potvrzuje i státní zastupitelství v Kielu, které uvedlo, že je mladík nebezpečný kriminálník. Podle nejčtenějšího německého deníku Bild se jej báli i lidé v sousedství, kde Ahmad před nástupem do vězení bydlel. „Je dobře, že je v base. Konečně máme klid. Je to nebezpečný týpek,“ řekl novinám jeden ze sousedů. Interní vyšetřování ale nedávno odhalilo, že testosteronem nabitý Ahmad už jako sedmnáctiletý několik měsíců udržoval milostný vztah s jedenatřicetiletou vězeňskou psychologkou a paralelně s tím i se sedmadvacetiletou vedoucí jednoho z oddělení

věznic. Tedy se sluníčkovou výchovou a inkluzivními školními osnovami „vymytými“ liberálními demokratkami, které chtěly jen kousek toho multikulturního štěstíčka, a tak mu šly – s nohama od sebe – naproti. Jedna o druhé prý nevěděla a obě si zřejmě myslely, že jsou jedinou ženou v životě mladého vězně, informoval deník Bild. Podle informací, které vyšly najevo, jsou ale obě mladé dámy daleko vážnějším případem než agresivní Iráčan, který si přijel – stejně jako miliony dalších – na náklady německých daňových poplatníků zařadit do Evropy. Z odposlechů telefonních hovorů mezi ženami a jejich amantem totiž vyšlo najevo, že se obě zaměstnankyně zasazovaly o předčasné propuštění Ahmada (asi pro dobré chování). K tomu ale našťastí nedošlo, neboť pouhý den předtím, než měl Iráčan, který si vysouložil dobré posudky, věznicu opustit, vtrhlo do areálu protikorupční komando a provedlo razii. Nebýt včasného zásahu, mohl totiž rozjetý Ahmad „pomilovat“ pár dalších Němek venku, na rozdíl od těch dvou slepic ale nedobrovolně. Zatímco vedoucí vězeňského

oddělení byla pro propuknutí skandálu ihned suspendována, psychologka prý dala výpověď sama, zřejmě kvůli zlomenému srdíčku. Vězni totiž podle odposlechů řekla, že s ním chce založit novou existenci a že je jí úplně jedno, pokud by kvůli vztahu s trestanou osobou přišla o práci. Obě naivky, které byly obviněny z úplatkářství stejně jako jejich „životní láska“, mají nyní zákaz vstupu na bývalé pracoviště; asi pro případ, že by chtěly zase někomu pomáhat. Za normálních okolností by Šifra řekla, že se nic neděje a jede se dál, protože si holky v Německu snadno najdou jiného ženicha, třeba v jedné z desítek neziskovek, které se o blaho migrantů v uplynulých letech staraly, ale to teď, když jim Donald Trump s Elonem Muskem zastavil penězovody, bude problém. Říká se tomu smíšené pocity. Takhle sice děvčata zůstanou zřejmě do konce života registrovaná na úřadě práce jako nezaměstnaná a nezaměstnatelná na bedrech německých daňových poplatníků, ale ti je tak alespoň budou mít pod kontrolou a nebudou pro ně tolik nebezpečné. Leda by se staly dobrovolnicemi...

Něco TOMU chybí

Proč je v životě
tolik důležitá
rovnováha?

Zatímco jsme si v posledních dvou šifrách ukazovali, co se mění a jaké procesy se odehrávají ve světě, který nevidíme (duch), měnilo se samozřejmě i to, co je pro nás o poznání snáze pozorovatelné (hmota). Za normálních okolností bychom si snad museli říct, že svět kompletně blázní, protože se dějí věci, které by ještě před deseti dvaceti lety nebyly ani představitelné, natož pak realizovatelné.

A hle, přímo před očima se nám například hroutí starý světový řád, který byl charakteristický politickou a ekonomickou nadvládou USA a jejich západních spojenců (či spíše vazalů?), mezi něž patří i státy Evropské unie. A to rychlostí, která je naprosto ohromující a bezprecedentní a při níž nezůstává kámen na kameni.

Něco takového by přitom vůbec nebylo možné, pokud by se neměnila paradigma a pravidla v oné jemnomotné části světa,

dobré nezapomínat ani na to, že se v pozadí, „za oponou“, děje i něco, co těmito smysly tak snadno „nechytáme“; avšak je to stejně důležité, ne-li důležitější.

Jednak se tam toho odehrává ještě mnohem víc než ve světě hmotném. A to proto, že pouze zlomek elektromagnetického spektra, které se skládá z vlnění všech vlnových délek a které lze běžnými metodami měřit a pozorovat, označujeme jako viditelné světlo. A jednak právě to, co nevidíme, utváří a ovlivňuje i to, co pak vidíme či měříme jako výsledek.

Chybějící dílky

Jestliže se „stará“ doba vyznačovala absolutním důrazem na svět hmoty, jež dominovala všemu, a tak „utlačovala“ či „šikanovala“ svět ducha, kterým se zabývala jen hrstka lidí, považovaných materialistickou většinou za podivíny či bláznů, nyní se karta



Svět se po letech lenivého převalování dal do tak rychlého, vířivého a turbulentního pohybu, že ho brzy skoro nepoznáme. Všechno bude úplně jinak, než jsme byli dlouhé roky zvyklí.

kterou můžeme cítit a vnímat pouze mimosmyslově a intuitivně, pokud se nám na ni podaří „naladit“ naše přijímače a vysílače, tedy mozky a srdce. Jinými slovy, nejde o žádnou chaotickou změť nepochopitelných či náhodných událostí, ale o důsledky systematicky se měnících pravidel a pořádků.

Nebo ještě jinak: Vidět a cítit běžnými smysly, které jsou určeny pro vnímání tohoto fyzického světa, sice můžeme pouze to, co je hmotné, přicházejí ovšem časy, kdy je

pomalou obrací. Protože se mění věci v neviditelné části světa, což pak vede k divoké transformaci a změně pořádků ve světě hmoty, již si nevystačíme s pouhým pozorováním či analyzováním hmotných jevů. A dokonce i lidé, kteří si dosud vystačili se světem hmoty, se v něm začínají cítit méně komfortně, a nutí je to dívat se i jinak. A jinak. U každého to probíhá jiným způsobem a tempem, ale je to de facto jen otázka času, neb je stále složitější vystačit si pouze s vi-

ditelnou částí naší existence a ignorovat tu druhou.

Jako by tomu prostě něco chybělo... Bez chybějících dílků v puzzle obrázků taky nemůže být kompletní. A čím víc dílků nám v rozšiřujícím se obrázku bude chybět, tím to pro nás bude všechno těžší chápat. Bez zapojení oné druhé části, která byla dříve u většiny lidí upozaděna a „vypnuta“, to zkrátka celé přestává a přestane dávat smysl. Svět se mění a po letech lenivého převalování se dal



Foto Adobe Stock

do tak rychlého, vířivého a turbulentního pohybu, že ho brzy skoro nepoznáme, neb VŠECHNO bude úplně jinak, než jsme byli dlouhé roky zvyklí.

I ty změny, které jsou vidět, jsou zkrátka tak gigantické a velkolepé, že nás to postupně nutí – a i ty lidi, kteří se o to nezajímali, nutit bude – k otázkám typu „co se to ksa-kru děje?“ a „odkud se to všechno bere?“. Či zda se to dá nějak „zastavit“, zpomalit, vrátit nebo vypnout, případně jak s těmi nový-

mi vlivy zacházet a vypořádat se s nimi tak, aby se člověk mohl cítit psychicky i fyzicky dobře a v co největší rovnováze. Z pohledu vývoje celé naší civilizace totiž opravdu nejde o nic jiného než o posun k větší rovnováze, která se poslední dobou až příliš extrémně a nezdravě vychýlila ve prospěch hmoty a materialistického a predátorského myšlení.

Velmi důležité jsou však obě části, a protože je třeba dbát na to, aby byly v rovnováze,

pustíme se po předchozích dvou „nehmotných“ vydáních v tomto čísle opět do zkoumání toho, kterak se bouřlivě mění svět a co to způsobuje v oblasti „hmoty“. Ale opět tím naším, šifrovaným a „mezirádkovým“ způsobem, kdy se snažíme ukázat, jak jsou oba světy „nenápadně“ propojeny a jakým způsobem duch (neviditelná část) ovlivňuje to, co se děje ve hmotě (to, co vidíme a měříme), jak to spolu všechno souvisí a o co se vlastně vůbec „hraje“.

vid ●



KRÁL je MRTEV...

Kdo přijde místo něj?

Když se Šifra v listopadovém vydání loňského roku věnovala hegemonistické roli Spojených států amerických v globalizovaném světě, jejich *modu*

operandi (charakteristického stylu fungování) i tomu, proč ztrácejí pozici vedoucí světové mocnosti, ani ona nečekala, jak neuvěřitelně rychle to všechno půjde.

Na konci ledna byl inaugurován staronový prezident Donald Trump, jenž to vzal skutečně od podlahy. Na první pohled to možná vy-

padá, že dělá Ameriku „great again“, znovu velikou, jak sliboval. Ve skutečnosti ale spíše izoluje USA od zbytku světa a zavírá tohoto nejkrvelačnějšího predátora do klece tak, aby již dále neohrožoval stabilitu planety způsobem, jakým to Amerika činila uplynulých 250 let. Zjednodušeně řečeno, Trump



Foto Adobe Stock

plní roli vojenského lídra a strážce, který má držet pořádek a sílu nového mocenského bloku, zatímco Čína bude ekonomickým tahounem globální ekonomiky a nového uspořádání, se ještě USA pokusily Rusko oslabit či rozparcelovat na slabé a lehce ovladatelné, vzájemně se hašteřící státečky. Podobně, jako to na přelomu tisíciletí udělaly s Jugoslávií.

Kdyby se USA dostaly na kobytku Rusku, a to skrze vyhranou válku na Ukrajině, mohla by jejich dominance možná pokračovat. Měly by totiž, s obrovskou surovinovou základnou na Sibiři (ale i v Doněcké oblasti) větší šanci porazit nakonec i Čínu; respektive zabránit tomu, aby obsadila trůn vedoucí světové mocnosti. Čínský průmysl je totiž závislý na dodávkách levných ruských surovin v obrovských objemech, a kdyby tyto suroviny získal jejich konkurent, nikoli spojenec, měli by Číňané obrovský problém.

Tak daleko se ale Američané nedostali a už ani nedostanou. V zástupné válce proti Rusku, v níž namísto přímého střetu nasadili proti Rusům Ukrajince (což bylo možné jen díky tomu, že v roce 2014 za pomoci svých eurounijních pomocníků svrhli v Kyjevě vládu a do čela země si dosadili zkorumpované gangstery (ne že by ti předtím nekradli, toto je ale úplně jiný level), kteří za pár miliard dolarů a bez uzardění nechali vyvraždit

ré ozbrojený konflikt obvykle provázejí, jsou neoddiskutovatelné. Na straně druhé se však bojuje ve východní části Ukrajiny, jejíž část byla navíc již formálně přidružena k Ruské federaci. A také je třeba vzít do úvahy skutečnost, že z míst bojů stejně většina obyvatel evakuovala. Mnoho mobilizovaných mužů už rovněž padlo, takže ti by stejně nevolili. Spousta lidí pak opustila Ukrajinu a rozprostřela se v jiných státech, což by se dalo vyřešit hlasováním na zastupitelských úřadech v jednotlivých zemích.

V částech, kde se nebojuje, jsou sice různá omezení, kdy například létají rakety na energetická či vojenská zařízení, avšak funguje zde v rámci možností běžný život.

Podíváme-li se ale do minulosti, můžeme říci, že uspořádání voleb během konfliktu či válečného stavu není ničím neobvyklým. Některé státy uspořádaly volby i během války, aby demonstrovaly politickou kontinuitu i to, že konflikt nijak nemění stávající pořádky. Například prezidentské volby v USA, ve kterých zvítězil Franklin Delano Roosevelt, se uskutečnily v roce 1944 navzdory tomu, že byla v plném proudu druhá světová válka; faktem ale je, že boje neprobíhaly na americkém území. Vojáci a příslušníci armády, kteří nebyli doma, mohli hlasovat poštou. Volilo se i během občanské války Severu proti Jihu



Kdyby se USA dostaly na kobytku Rusku, a to skrze vyhranou válku na Ukrajině, mohla by jejich dominance možná pokračovat. To se ale nestane, neboť Ukrajinci drtivě prohrají...

rozbíjí pozici Spojených států coby vedoucí globální mocnosti prakticky v přímém přenosu a ničí dlouhá desetiletí budovanou, a od konce druhé světové války (a zejména pak od konce války studené) americkou hegemonii. Právě díky této hegemonii, známé jako Pax Americana, byla po celou dobu Amerika tak „veliká“, neboli „great“, protože chapadla její moci sahala od Argentiny přes Japonsko až po Nový Zéland. A všichni museli hrát podle jejích pravidel a tvrdě poslouchat.

V posledním pokusu o udržení této moci před nastupujícím čínsko-ruským tandemem, jenž má rozděleny role tak, že Rusko

a zničit vlastní národ, totiž prohráli. Faktem ale zároveň je, že s válkou nemohou ukrajinští představitelé ani přestat a vzdát se, nebo se pokusit dojednat mír, protože válka je to jediné a poslední, co je ještě drží u moci. A možná i naživu.

Test demokracie

Jak víme, v Kyjevě měly na jaře loňského roku proběhnout prezidentské volby, neboť Zelenského mandát v dubnu vypršel. Kvůli válce ale byly volby odloženy na dobu neurčitou.

Na jedné straně se to dá pochopit, neboť bezpečnostní či logistické problémy, kte-

v roce 1864. Ačkoli se uvažovalo o odložení hlasování, prezident Abraham Lincoln prosadil, že se volby musí konat i během války, neboť to považoval za „test demokracie“.

Odloženy byly volby i v Iráku v roce 2003 po svržení Saddáma Husajna, než se podařilo zajistit základní bezpečnostní podmínky; tam už to ale po vybombardování, zničení a obsazení celé země americkou armádou bylo stejně jedno. Přestože se jich ne všechny regiony a všichni lidé mohli zúčastnit, volby se uskutečnily také během občanské války v Sýrii v letech 2012 a 2016, v níž měli opět prsty Američané. Ti chtěli svrhnout



Nic už ti nedám, Zelenáči, ale ty koukej za naše prachy, které jsi ve válce projel, navolit aspoň nerostné suroviny... *Foto Profimedia*

prezidenta Asada, a tak vyzbrojovali a finančně podporovali takzvané rebelské skupiny, v překladu najaté žoldáky a teroristy. Tehdy ale – i díky zásahu Ruska – neuspěli a Asad zůstal u moci. Odstranit se jej v drsné a nepřehledné geopolitické režbě povedlo až na konci loňského roku.

Volby proběhly v červenci roku 1945, tedy v chaosu na konci války, i ve Velké Británii, která společně se spojenci již zpacifikovala Německo, ale stále se snažila udolat Japonsko. Běžně pořádal prezidentské i parlamentní volby Afghánistán (2004, 2009, 2014) během takzvané války proti Talibánu

(jinými slovy během okupace Spojenými státy); tam kdyby se čekalo na mír, mohly by se volby rovnou zrušit. A volilo se v roce 1949 či 1973 též v Izraeli, který se zrovna řezal s arabskými státy; během Jomkipurské války byly volby oproti řádnému termínu jen o pár týdnů odloženy, nikoli však zrušeny.

Vždy ale záleží na okolnostech daného konfliktu, politické situaci a schopnosti zajistit (alespoň navenek) v daném státě regulární hlasování. Během první světové války se třeba ve většině zemí volby vůbec nekonaly, protože to nebylo technicky, logisticky ani politicky proveditelné. Navíc po celou

dobu extrémně vyrovnaných bojů bylo stále o co hrát, neb vyhrát mohly obě strany.

Když pomineme volby na straně poražených mocností, tedy Německa, Rakouska či Ruska, kde vládly carské dynastie a kde proběhly poslední parlamentní volby v letech 1912, 1911 a 1912, načež bylo ve všech zemích vítězi cíleně odstraněno císařství, resp. carství a poražené státy se probudily v jiném režimu, přičemž se staly součástí nového (amerického) poválečného, takzvaného versailleského „nadmárodního“ uspořádání, volby se během války nekonaly ani ve vítězných zemích.



Severem a Jihem, nebojuje nikdy na domácí půdě, ale vždycky „venku“. Konání voleb tedy nic nebrání.

Ve volbách roku 1916 zvítězil prezident Woodrow Wilson s lživým marketingovým sloganem *He Kept Us Out of the War (Udržel nás mimo válku)*, neboť do války vstoupily pod falešnou vlajkou Spojené státy až o rok později, když potřebovali proti Němcům pomoci svým evropským pobočníkům Britům. Aby Britové, a tím i Američané válku neprohráli, společně vmanévrovali do nebezpečných vod americko-britský zaoceánský parník *Lusitania*, kde jej nechali potopit Němci. A to jen kvůli tomu, aby měli Američané vhodnou záminku pro vstup do bojů, kterou mohli tamější politici obhájit před veřejností. Podívejte se, co nám udělali ti oškliví Němci, zaslouží si tvrdou odplatu... (Podrobně jsme tento obvyklý trik popisovali v čísle 1/2023, kde jsme podstatu boje o nadvládu nad světem rozebírali podrobněji.) Do té doby byla veřejnost v průzkumech ostře proti americké účasti ve válce a jakémukoli vměšování, a bez legitimního důvodu by válčení Wilsonovi neprošlo. I tak ale jeho demokraté v kongresových volbách v roce 1918, které již proběhly během americké účasti ve válce, v Kongresu ztratili většinu.

To znamenalo, že se další volby neuskutečnily v řádném termínu, tedy v květnu roku 1918, ani těsně po skončení války, tedy v listopadu, ale až o rok později v listopadu 1919, kdy se země dala jakžtakž do pořádku. Nové volby se navíc poprvé konaly podle nového většinového volebního systému.

Zpráva od voličů

Prodloužení mandátu ale ani přes vítězství Francie ve válce, či přesněji řečeno její příslušnosti na vítězné straně po boku skutečných vítězů z USA (které nechaly dlouho bojovat mezi sebou Brity, Němce, Rusy, Rakušany či Francouze, ale do války vstoupily později a slízly všechnu smetanu) vládě nijak nepomohlo, neboť radikální Clemenceauovy socialisty vystřídal konzervativnější síly, reprezentované Národním blokem, což byla široká koalice umírněné pravice a středního proudu. Logicky, protože země na tom, vyčerpána vleklými boji, během kterých padlo milion Francouzů a dalších až pět milionů lidí zůstalo invalidních, byla prachbídň. A když se mají lidi špatně, volí někoho jiného v naději, že to potom bude lepší.

Podobně prohrál ze stejných důvodů volby po válce, tentokrát druhé světové, i slavný britský premiér Winston Churchill, jenž měl svým lídrovstvím v době kritických chvil



Kromě toho, že nechal Ukrajinu kompletně zničit jako stát a zdevastoval jakékoli naděje na její samostatnou budoucnost, udělal Zelenskyj tečku za dlouhodobou nadvládou USA v Evropě.

Například ve Velké Británii se poslední volby před první světovou válkou uskutečnily v roce 1910, ale o čtyři roky později žádné nebyly a konaly se až v prosinci 1918, tedy měsíc po jejím ukončení. Byly to zároveň první volby, ve kterých mohly hlasovat ženy (nad 30 let) a muži nad 21 let bez ohledu na majetkové poměry, tedy aniž by museli patřit k vyšším vrstvám.

Jen v Americe proběhly prezidentské volby podle plánu v roce 1916. Amerika sice pořád někde válčí – až na krátké přestávky – nepřetržitě od svého vzniku, ale až na výjimky, jako byla občanská válka mezi

To Francouzi volby stihli uspořádat v květnu 1914, tedy pouhý měsíc před začátkem války. Francouzská vláda ale následně rozhodla a zákonem ze 14. června 1915 bylo schváleno, že bude parlament zachován v původním složení až do uzavření míru. A to proto, že by byla za daných podmínek extrémně složitá logistika i organizace voleb. Během války sice parlament normálně fungoval, ale jeho moc byla výrazně omezena, neboť fakticky vládl především předseda vlády Georges Clemenceau a jeho vláda přijímala většinu rozhodnutí v tomto nouzovém legislativním režimu.

nemalou zásluhu na tom, že Britové neprohráli.

Tak si teď zkuste představit, jak by asi ve volbách dopadl Volodymyr Zelenskyj, který nejenže ve válce nevyhrál, ale přímo drtivě prohrál, nechal Ukrajinu jako stát kompletně zničit a zdevastoval jakékoli její šance na samostatnou budoucnost. Ale kromě toho – jako vedlejší efekt své hamižnosti, hlouposti a megalománie – udělal definitivní tečku za dlouhodobou nadvládou USA v Evropě a ve světě. Neboli jak se říká, všechno zlé může být i k něčemu dobré. Ale to bychom zbytečně předbíhali... vid ●



A NENÍ TO málo?

Proč lidé dělají věci, které na první pohled nedávají smysl?

Zdaleka však nejde jenom o to, že Volodymyr Zelenskyj válku proti Rusku na plné čáře prohrál, přestože

dostal k dispozici západní zbraně, munici i instruktory, kteří vycvičili ukrajinské vojáky, či ovládají západní zbraňové systémy. A kupu peněz k tomu. To je především jeho a ukrajinský problém.

Důležitá je však – z hlediska vnějšího pozorovatele – zejména otázka, proč celou zemi do války proti násobně silnějšímu soupeři tento za ryku evropské „liberální“ smetánky

(nyní již poněkud zkyslé) vlastně vůbec uvrhl a vehnal. Pomineme-li tedy, že se zjevně chová a smýšlí jako skutečný šílenec, neboť tohle by si nikdo normální na triko nevzal. Jak ale zpívá Leona Machálková, svět je plnej bláznů, tak čemu bychom se měli divit...

Ať se na to totiž podíváme z jakéhokoli úhlu, Ukrajina pro válku neměla vůbec žádný důvod ani něco, co bychom mohli označit



Každá sláva jednou končí... Foto Profimedia

Ukrajina by byla i nadále nepříliš úspěšnou a nekonečně zkorumpovanou zemí pod vedením oligarchů, kde funguje na všech úrovních takzvaný klientský systém. Někdo má nějakou oblast či partu lidí pod palcem a platí se mu výpalné. Prostě si něco vydělá, ale část výtěžku rovnou odevzdá příslušnému mafiánovi. I když by šlo o slušný výtěžek, ze kterého by se dalo slušně žít, nakonec mu zbyde tak tak na přežití. Zato mafián jezdí v BMW nebo Bentley a pořád prosperuje a roste. Takto to jde odshora až nahoru, kde se krade v částkách o mnoho řádů vyšších. Ne nadarmo je Ukrajina dlouhodobě po Moldavsku nejhudší evropskou zemí, přestože má značné nerostné bohatství či nesmírně úrodnou půdu pro pěstování zemědělských plodin a celkově dost velký potenciál. Pokud by tam tedy věci nefungovaly tak, jak fungují (tedy vůbec), a nebyla tam korupce a zlodějna na úrovni Nigérie a Bangladéše. Ukrajinský potenciál obzvláště vynikne v porovnání s tím, jak málo se od svého vzniku v roce 1991 tahle země posunula a rozvinula.

Dvě sestry

Jen pro srovnání, před Majdanem činilo ukrajinské HDP na obyvatele cca 9000 dolarů, zatímco Polsko mělo 23 000 dolarů, Maďarsko 22 000 dolarů, Rusko 24 000 dolarů

Hrubý domácí produkt se sice po Majdanu, ztrátě Krymu a vypuknutí konfliktu na Donbase, v Doněcku a Luhansku mezi lety 2014 a 2021 lehce nominálně zvýšil (z 9000 dolarů na 13 000), ostatně jako v celém světě, kde kulminovala éra levných peněz, ale Ukrajina zároveň utrpěla kvůli dění na východě země či manévřům kolem Krymu ekonomický šok a úroveň šla ještě víc dolů. Vždyť Poláci v té době vyletěli z 23 000 na 34 000 dolarů, Maďaři z 22 000 na 33 000 dolarů a Rumuni z 18 000 na 33 000, což je skoro dvojnásobek.

Export do Ruska se po Majdanu snížil na 5 %, ale zhruba o polovinu se zvýšil vývoz do EU nebo Číny, avšak vzhledem k oligarchicko-klientsko-mafiánskému uspořádání země na všech úrovních odspoda nahoru se nic výrazně zlepšit ani nemohlo. Pokud by se tedy země v takovém stavu přimkla ještě víc k Západu, pomohlo by to spíše Němcům či Francouzům, kteří by – kdyby se Ukrajina stala součástí volného evropského trhu – měli kam vyvážet německé a francouzské zboží. Opačně by to i vzhledem k vysokým technologickým standardům a různým předpisům bylo o poznání slabší. Nevěříte? Věřte! Ukrajina se sice stala jedním z největších světových vývozců obilí, slunečnicového oleje a oceli, ale otázka zní, slovy klasika: „A není to málo, Antone Pavloviči?“



Ukrajina pro válku neměla žádný důvod ani něco, co bychom mohli označit jako vlastní zájem. Co by děláním ramen na většího, bohatšího a silnějšího souseda mohla získat?

jako vlastní zájem. Tedy aby to udělala kvůli něčemu, co by pro ni mohlo být dlouhodobě přínosné nebo výhodné. Co by děláním ramen na většího, bohatšího, a především silnějšího souseda asi tak mohla získat?

Kdyby neprovokovala, nezakazovala rusčtinu ruským mluvícím obyvatelům, kterých žilo na Ukrajině početně, nemajdanovala, neupalovala lidi v Oděse, nevytvářela Azovy, Ajdary a nestavěla pomníky Banderům, Petljurům, Šuচেvyčům a jiným dobrodincům, či nestupňovala a nehrotila protiruskou rétoriku, doprovázenou tvrdě protiruskými kroky v oblasti bezpečnosti, co by se stalo? S největší pravděpodobností nic hrozného.

a Rumunsko, které nikdy nebylo vzorem prosperity, dvojnásobek, tedy 18 000 dolarů. Tehdy, v roce 2013, směřovalo 25 % ukrajinského exportu do Ruska a velká část ukrajinského průmyslu na východě země (například zbrojovky nebo hutě) byla propojena s ruským trhem. Průměrná mzda činila 400 dolarů (ta oficiální) a kvůli velké nezaměstnanosti značná část obyvatel migrovala za prací po Evropě, ale též do Ruska.

Pouze blázen nebo darebák (případně obojí) by to chtěl v takové situaci ještě zhoršovat a ničit tím, že zemi vžene do ozbrojeného konfliktu. Přesto k tomu ale došlo.

Fiktivní zneuznaný český génius a všeučen v jedné z pasáží kultovního snímku *Jára Cimrman ležící, spící* z roku 1983 potkává různé významné osobnosti, ptá se jich, na čem pracují, a radí jim, jak věci vylepšit. Slavná Cimrmanova věta zazní ve chvíli, kdy potká ruského spisovatele Čechova, který mu prozradí, že právě píše *Dvě sestry*... Stejně tak by se nezávislý pozorovatel, a především ukrajinský občan (pokud je ještě naživu) mohl ptát svého vyskakujícího si a jako čertíka poskakujícího vůdčera Volodymyra.

Jeho svržený předchůdce Janukovyč odmítl před Majdanem podepsat asociální



dohodu s EU i z toho důvodu, že pokud by se Ukrajina stala součástí volného unijního trhu, dohoda by jí fakticky znemožnila volně a bezcelně obchodovat s Ruskem, se kterým bylo ukrajinské hospodářství silně propojeno. A od EU by za to nedostala vůbec nic – možná tak klackem přes hlavu.

Lepší zítřky?

Viktor Janukovyč byl sice také gauner, a ne malý, ale na rozdíl od jeho následovníků pře-

devším legitimně a demokraticky zvolený prezident, což se nevyklučuje. Ano, se vším, co k tomu patří. Kradl, pletichařil a šel na ruku tamním oligarchům – stejně jako to vždy dělal a dělá kterýkoli jiný prezident na Ukrajině. Jinak nemohl být prezidentem. To ale nikomu nevadilo. Problém s Janukovyčem nastal až ve chvíli, kdy odmítl podepsat takzvanou asociační dohodu s Evropskou unií.

Vadilo to hlavně části západních Ukrajinců, kteří podleli evropskou propagandou

dobře živěné iluzi, že se Ukrajina může stát lépe prosperujícím a fungujícím státem, který se otevře světu a spíše než k Moskvě bude vzhlížet k Bruselu a Washingtonu. Ty ještě, na rozdíl od současné doby, kdy se politika a Bruselu i Washingtonu sype jako domeček z karet a její bída se ukazuje v plné nahotě jako císařovy nové šaty, mohl vzbuzovat nějaké naděje na lepší zítřky.

Bylo by zbytečné Ukrajincům, kteří si nikdy nežili moc dobře, vyčítat,



Mám toho poslední dobou moc. Řečnit v Praze proti Putinovi, potom v Bratislavě proti Ficovi, do toho hrát divadlo... Já už všechny ty scénáře ani nestíhám číst. Ale jsem herec a hraju prostě to, co mi řeknou. Váš komediant Ivan Trojan...

Foto Profimedia

Obsáhlý text dohody například neobsahoval ani příslib odstranění vízové povinnosti, ani výraznější hospodářskou pomoc navzdory skutečnosti, že již tehdy stála Ukrajina před bankrotem. Zatímco Kyjev potřeboval miliardy, EU nabízela podle agentury Reuters pouze 600 milionů eur, což Janukovyč označil za „ponižující“. Dohoda navíc vůbec negarantovala Ukrajině členství v Unii, jak majdanisté chybně rozhlašovali, avšak od počátku vyžadovala „evropské standardy“.

Co by to znamenalo v praxi? Inu, je to velmi jednoduché: zatímco zboží z EU by okamžitě získalo plný přístup na ukrajinský trh, ukrajinské zboží mělo zůstat mimo EU, dokud nepřijme veškeré unijní normy a regulace.

A jelikož jde o obrovsky nákladnou a zdlouhavou záležitost, nebylo by zboží stejně konkurenceschopné. Jinými slovy, pro Evropu by to bylo výhodné, pro Ukrajinu nikoli. Co by to pro již tak zbídačenou zemi tedy ve výsledku znamenalo? „Asociační smlouva hrozila zcela zničit ukrajinskou ekonomiku levným a dotovaným dovozem z EU, pro niž je velký ukrajinský trh lákavou možností, jak si alespoň trochu pomoci ve vleklé ekonomické krizi,“ napsala v Literárních novinách novinářka a specialista na složité mezinárodní vztahy Tereza Spencerová.

Bylo toho ale mnohem víc. Ukrajina měla rovněž volnou hranici s Ruskem. O tu by ale po uzavření dohody s EU přišlo, protože by se pro evropské zboží stalo automaticky volným trhem jednostranně i Rusko. A to by něco takového nepřipustilo. „Ukrajina má v současné době s Ruskem uzavřenu dohodu o zjednodušení pohybu ukrajinských výrobků směrem do Ruska a naopak. Není to přímo celní unie, ale výše cel je v drtivé většině oboustranně nulová. A teď si představte, že firma z Evropské unie, která má v současnosti takový problém do Ruska z hlediska silně restriktivní ruské celní politiky vyvážet, si na Ukrajině založí svou dceru, která toto zboží od evropské matky nakoupí, přiveze na Ukrajinu a následně je ihned bez větších obtíží jako ukrajinské reexportováno do Ruska,“ nastínil tehdy na svém blogu Petr Jurčík, bývalý předseda Mladých křesťanských demokratů, který na Ukrajině obchodoval.

Moskva tedy logicky zareagovala oznámením, že v případě podepsání asociací doho-

dy by musela zrušit Ukrajině výhodné celní podmínky, a nabídla sousedovi „úplatek“ v podobě půjčky ve výši 15 miliard eur, který by Ukrajinu uchránil od hrozícího bankrotu, a třetinovou sazbu za plyn.

Prezident Janukovyč prohlásil, že jeho země by podepsáním dohody přišla v důsledku útlumu obchodu s Ruskem zhruba o půl bilionu eur – žádnou kompenzací mu však EU nenabídla. Zjednodušeně řečeno, Unie chtěla pro sebe všechno, ale „partnerovi“ nenabídla vůbec nic. Možná proto, že o Ukrajinu a její štěstí tady od začátku vůbec nešlo.

Dobry marketing

Naopak – namísto dalšího jednání s Janukovyčem o úpravě podmínek začali evropští představitelé obviňovat ukrajinského prezidenta ze zrady a Rusko z imperialismu a jiných nepravostí, načež vypukl onen slavný Majdan, drze prezentovaný jako povstání lidu, který vyjádřil přání přiklonit se k „demokratickým hodnotám vyspělého Západu“.

Což o to, Majdan sice opravdu začal jako lidové povstání, které kritizovalo odklon od západního kurzu země. Při podobných akcích ale nikdy nejde o to, že přišli protestovat i normální lidé. Lidi jsou naprostě ovce a s dobrým marketingem přijdou kamkoli, třeba i do pekla. Obvykle totiž vůbec nemají ani páru o tom, co se skutečně děje, a s radostí a potleskem se stávají nástrojem nejrozumnějších manipulací. Jinak tomu nebylo ani v tomto případě.

Chceme-li pochopit, o co jde a co se skutečně děje, musíme se dívat nikoli na ty, kteří se podobných akcí účastní, ale na ty, kteří je organizují. A je jedno, zda se jedná o různé demonstrace na podporu Ukrajiny na náměstích západních metropolí, kde vykřikuje umělecká elita banderovský nacionalistický pozdrav *Sláva Ukrajině*, nebo zda stejní komedianti vystupují v Bratislavě a přehrávají srdceryvné scénky o demokracii a evropských hodnotách aktivně spolupracují na svržení „neposlušného“ premiéra Roberta Fica. Ten princip je pokaždé stejný. Když příběh na první pohled nedává smysl a není jasné, co se najednou stalo, co se odehrává a o co komu jde, existuje jenom jedna správná odpověď: „Peníze!“

vid ●

že slově o demokracii, hodnotách a eurodotacích uvěřili a už už se viděli v euronáji.

Jeich prezident si však takovou naivitu dovolit nemohl a na rozdíl od nich si smlouvu, která mu byla nabízena k podpisu, přečetl. To, že dohodu o přidružení k EU nakonec nepodepsal, i když tomu zprvu nic nenavědčovalo, by mu jednou měla historie přičíst k dobru – pro jeho zemi byla totiž naprosto nevýhodná.





Bruselské sídlo byrekratického zla jménem
Evropská komise *Foto Adabe Stock*



Jak vypadá a jak se maskuje banální byrokratické zlo?

Již krátce po zahájení onoho „lidového“ Majdanu si nezaújatý, nehysterický, a hlavně nezaplacený, a tudíž také nezávislý pozorovatel mohl všimnout výrazného paradoxu. Ačkoli USA (a jejich přívěšek zvaný Evropa), které viděly šanci skrze Ukrajinu oslabit, popřípadě rozvrátit Rusko, tedy klíčového geopolitického konkurenta, obviňovaly od počátku Ruskou federaci z vměšování do záležitostí Ukrajiny, na kyjevském náměstí Nezávislosti se začali střídat západní politici jako apoštolové na staroměstském orloji.

Koloval o tom tenkrát skvělý vtíp. „Na Majdan přijdou polský ministr zahraničí Sikorski, německý exministr Westerwelle, americký senátor McCain, gruzínský exprezident Saakašvili, vrchní komisařka EU Ashtonová, polský expremiér Kaczynski, český senátor Štětina a exministr zahraničí Schwarzenberg a vyzvou Rusko, ať se nevměšuje do vnitřních záležitostí Ukrajiny...“

Z telefonních odposlechů i jiných zdrojů jsme se brzy dozvěděli, kolik miliard dolarů utratily USA na „demokratizaci“ Ukrajiny, že si Američané přejí za premiéra „proevropského“ Arsenije Jaceňuka (jenž se jim po svržení Janukovyče skutečně stal). To ale popudilo Němce, neboť ti investovali nemalé prostředky do svého koně Vitalije Klička, jehož strana UDAR vznikla právě v Německu za „neziskové“ peníze Nadace Konrada Adenauera, myšlenkového trustu vládnoucí CDU Angely Merkelové. Na bývalého boxera však zbyl k nelibosti Němců jen post starosty Kyjeva.

Později se na místo činu dostavil dokonce i šéf americké CIA, který chvíli úřadoval přímo v Kyjevě. Pravou podstatu onoho „lidového“ Majdanu pak zachytil na internetu třeskutě vtípně a dokonale výstižně jakýsi blogger: „První příznak lidového majdanu jsou biotoalety. Pokud uvidíte, že tam jsou biozáchodky, je to jistojistě lidový majdan. Druhý příznak lidového majdanu je pódium. Pokud uvidíte pódium, na němž vystupují umělci, znamená to, že jde o majdan lidový, protože lid vždy s sebou bere pódium pro umělce. Třetí příznak lidového majdanu jsou američtí senátoři. Pokud přiletěli senátoři, jde o majdan

Strážci HODNOT

lidový, protože na akce placené Kremlem američtí senátoři nelétají. Čtvrtý příznak lidového majdanu je, že probíhá po dobu několika měsíců. Je to proto, že lidem netřeba chodit do práce, když místo toho mohou žít ve stanech a srát na biotoaletách. A taky sledovat ty umělce; anebo americké senátoře.“

Do médií hlavního proudu, která povinně (a nikoli zdarma) hýkala o budování demokracie a evropských hodnotách, by se taková provokace, která dokáže vše podstatné shrnout v jediném odstavci – v ostrém kontrastu se čtyřicet hodin denně a sedm dní v týdnu probíhající propagandou –, samozřejmě dostat nemohla.

Dnes již i ti největší zabeďněci a ignoranti chápou a vidí, že tento „lidový“ převrat pod

„práce“, neboť obvykle pracují pro nějaké neziskové organizace, think-tanky nebo jsou to „liberální“ politici s úzkými vazbami na Washington či Brusel, kde v posledních dvou dekádách platí jednoduchá rovnice: čím více demokracie a západních hodnot, tím větší průšvih (a hlavně pravý opak těch slov) z toho kouká.

Hodnoty a transparentnost

Nelepším příkladem nám budiž naše aktivní, naštěstí již bývalá eurokomisařka. Věra Jourová byla sice do Bruselu vyslána za Českou republiku, ale v žoldu nikým nevolené a EU fakticky řídící Evropské komise pracovala zcela nepokrytě, povýšeně, arogantně a bohorovně nejen proti obyvatelům České repub-



Liberalně-demokratický režim svou strategií „všem svinstvům, která děláme, musíme dát hezký název s opačným znamínkem“ otravoval planetu jako rakovina.

taktovkou USA a EU, takzvaný Euromajdan, k žádnému zlepšení, natož blahobytu nevedl. Ba naopak, jeho jediným výsledkem byla naprostá zkáza. Normální lidi ale věděli, že to s majdanující Ukrajinou nemůže skončit dobře, od začátku. Stačilo jim, aby si připomněli, jak dopadl v Kyjevě pokus o revoluci v roce 2004 nebo jako podobné barevné cirkusy a převraty končívají v jiných zemích...

Ti, kteří tento hanebný státní převrat podporovali a dodneška jej s drzostí lázeňských veverek hájí, sice obviňují z ukrajinské katastrofy někoho úplně jiného než ukrajinské (a americké a evropské) představitele, tedy ty, kteří to celé spunktovali, ale jim o blaho Ukrajiny evidentně vůbec nikdy nešlo. A to přesto, že jí mají – stejně jako „demokracie“ a západních „hodnot“ – plná ústa.

Ta slova už jsou kvůli dnešním liberálům natolik zprofanovaná a vyprázdněná, že by je nikdo, kdo nemá podezřelý úmysl, již ani nepoužíval. Však si všimněte, že je slyšíte vždycky výhradně z úst lidí, kteří to mají v popisu

liky, ale proti lidu celé Evropy, resp. členských států Unie, což je de facto totéž. Oficiálně tedy pracovala pro Evropu, jak vznešeně, v realitě ale konala stejně jako celá Komise tvrdě proti ní a jejím obyvatelům.

Madam Jourová, která se zapíše tím nejčernějším písmem do análů (tady ani nejde použít jiné slovo) liberalně-demokratického euroatlantického režimu, jenž sužoval a otravoval tuto planetu jako rakovina, totiž dovedla tuto strategii „všem svinstvům, která děláme, musíme dát hezký název s opačným znamínkem a smajlíkem“, k naprosté dokonalosti.

Oficiálně byla v letech 2019 až 2024 místopředsdkyní Evropské komise, kterou vedla rovněž proslulá „demokratka“ Ursula von der Leyenová. Činnost paní Jourové pro Komisi měla shrnovat dvě vznešená slova, která se na oficiálních internetových stránkách vyjímají pod jejím jménem hned jako první – *Hodnoty a transparentnost*. (Což by se dalo z bruselského orwellovského newspeaku podle oně výše popsané strategie „nazvi to, co děláš,



Nejprve Věra Jourová pomáhala zničit demokracii a Ukrajinu, teď se coby čerstvá prorektorka Univerzity Karlovy chystá na vzdělávací systém.

Foto Profimedia



Co jiného by podle Elona Muska měli dělat chudáci, kteří nic jiného než – pilně jako svazáci – poslouchat páničky a plnit jejich příkazy neumí a na trhu práce by byli nepoužitelní?

přesným opakem“ přeložit s trochou nadsázky jako *Hovnoty a restrikce*.)

Tak tedy, paní Jourová měla oficiálně řídit činnost Komise týkající se hodnot a transparentnosti a dodržování zásad právního státu, jak se píše na unijních stránkách. A měla zajistit, aby byl demokratický systém otevřený a transparentní.

My již ale po skončení pětiletého funkčního období této hodnotami a otevřeností sršící dámy víme, že jejím skutečným úkolem bylo najít nějaké legislativně účinné kladivo na dezoláty – neboli uvést v celé Unii místo demokracie a otevřenosti do praxe totalitu a systémovou cenzuru tak, aby byl jediným oficiálně povoleným názorovým proudem ten liberálně-demokratický. A aby všichni lidé, kteří skutečně ctí otevřenost a demokracii, byli popotahováni, cenzurováni, zakazováni, společensky ostrakizováni, a pokud by ani to nestačilo, tak i zavíráni.

Dále měla „předsedat skupině komisařů pro nový impuls pro evropskou demokracii“. Neboli vymýšlet, jak zavést totalitu tak, aby se jí i nadále mohlo říkat demokracie. Měla též „podporovat úsilí v boji proti dezinformacím a falešným informacím tak, aby zároveň zůstala zachována svoboda projevu, svoboda tisku a pluralita sdělovacích prostředků“. Neboli zničit a zakázat skutečné demokraty a lidi s jinými než bruselskými názory tak, aby měli svobodu projevu, tisku a pluralitu sdělovacích prostředků již pouze ti, kteří říkají to, co se smí říkat. Tedy podle jejich vzorce ti, kteří mají plná ústa hodnot, svobody a demokracie, přestože – nebo protože? – to ve skutečnosti znamená pravý opak.

Dalším důležitým úkolem naší strážkyňe hodnot bylo „odhalovat rizika ohrožující pluralitu sdělovacích prostředků a navrhovat přeshraniční projekty na podporu nezávislých a různorodých žurnalistických aktivit“. Čili zajistit, aby v Evropě nebyla pluralita sdělovacích prostředků, resp. aby se pod ten pojem vešla jen pluralita liberálních sdělovacích prostředků neboli současného korporátního mainstreamu. A v neposlední řadě

musela naše holka na roztrhání „monitorovat uplatňování Listiny základních práv“. A to tak, aby Listina nijak nepřekážela jejich porušování v rámci těch správných hodnot. A též „zaručovat právo na pokojné shromažďování a svobodu sdružování“. Tedy zajistit, aby se mohli neomezeně sdružovat strážci těch správných hodnot, a byly pro ně vytvářeny takové podmínky a sehnalo se pro ně dost peněz na to, aby mohli svým tlakem na „lidových“ demonstracích vyhnat ze země tu prezidenta Janukovyče, tu se pokusit zvrátit „nesprávný“ výsledek voleb v Gruzii nebo svrhnout vládu na Slovensku.

Elon Musk, který je výkonnou rukou nové americké moci, Věru Jourovou, jež mu chtěla cenzurovat Twitter, nyní sociální síť X, velmi výstižně označil jako „banální byrokratické zlo“. A zařadil ji tak do kategorie stejných kreatur, jaké si pamatujeme například z Norimberských procesů. Když zde přední nacisté čelili obžalobě ze všech těch nehumánních činů, za které byli zodpovědní, hájili se často tím, že jenom dělali svou práci, za kterou byli placeni, a vzorně plnili své povinnosti. My jsme jenom plnili rozkazy. My jsme jenom budovali demokracii...

No jo, to se to Muskovi mluví, když je schopný a chytrý tak, že dokáže vybudovat a řídit několik obrovských firem a ještě Trumpovi

Člověk, který má základní lidské hodnoty v pořádku a není charakterový mrzák, tedy ten, kdo o žádných hodnotách nemusí mluvit, neboť se jimi řídí (naopak ten, kdo žádné nemá, o nich musí o to víc mluvit), může mít problém pochopit, jak se někdo může takhle chovat. Nemůže to pochopit právě proto, že vyznává v životě jiné hodnoty. Takto se může chovat jen někdo, jehož jediným cílem je vlastní moc, společenský úspěch a prospěchářství. Tím pádem mu je úplně jedno, co mu uspokojení těchto potřeb pomůže zajistit. Cíl je splněn a prostředek k němu není důležitý.



pomáhat se zefektivňováním státní správy, ale co by jako podle něj měli dělat chudáci jako paní Věra a kupa dalších byrokratů a politiků, kteří nic jiného než – pilně jako svazáci – poslouchat páničky a plnit jejich příkazy neumí a na trhu práce by byli nepoužitelní? Banální byrokratické zlo, štědře placené z eráru, je pro takové lidi ideální kariérou, neboť jediné v takovém prostředí mohou dostatečně vyniknout a uspět. Skutečně schopný a chytrý člověk by na něco takového neměl buňky ani žaludek...

To tu ještě nebylo

Šifra se ale při pohledu na některé čelní představitele EU či celé té liberální sebranky nemůže ubránit pocitu, že to tihle liberálové za ty roky dotáhli ještě mnohem dál. Nejenže plní rozkazy a dělají svou „práci“, ale vypadají u toho, že je jejich „práce“ nesmírně naplňuje a že do ní vkládají celé své „srdíčko“. (Nebo to, co z něj zbylo.) Ano, že si to, co dělají, tedy šikanování druhých a povyšování se nad celé skupiny obyvatel celou dobu nesmírně užívají.

Jako kdyby se jim podařilo v životě najít „poslán“ a tu správnou parketu. Jako kdyby uvěřili, že jsou lepší lidé a mají právo na to, aby žili na úkor ostatních, které považují za podlidi, onuce a nástroje k plnění svých mocenských či finančních cílů... Jinými slovy, pro prachy a moc by udělali naprosto, ale naprosto cokoli.

Abychom je ale zase příliš nedémonizovali, takhle to na světě chodí odnepaměti a není to nic až tak nového. Jedinečné jsou snad v tomhle, i v porovnání s těmi nejhoršími ismy 20. století, jenom kreativita a sebeklam liberálů (ve skutečnosti spíše liberalistů), kteří dovedli k dokonalosti zakrývání všudypřítomného zla, jež přinášejí. A to velmi jednoduchým, důsledně dodržovaným trikem – tím, že se jej snaží vydávat za všeobecné dobro a tvářit se jako andílci, kterým jde výhradně o prospěch ostatních. V tom se stali opravdovými mistry svého pochybného a skrz naskrz škodlivého řemesla.

Ano, taková úroveň svatouškovství jako za trudných časů moderních liberálů tady, při vši účtě k celým násilím, sadismem a nesnášenlivostí kypícím lidským dějinám, skutečně ještě nebyla.

vid ●

Krvavá SVATBA

aneb Když má správný vůdce vše, co těm dnešním chybí.

Když například křižáci táhli proti bezvěrcům, kosili bez milosti všechny, kdo jim přišli pod ruku. S odůvodněním, že jen jejich víra (o kterou samozřejmě vůbec nešlo, jen se jí zaštiťovali) je ta správná. Prostě my tady tomu chceme šéfovat, tak nám jděte z cesty, nebo vás zabijeme. Buď my, nebo smrt.

Nebo když ve Francii bojovali katolíci s protestanty, byla z toho – podle jasných kritérií – Bartolomějská noc. Tedy vraždění hugenotů a házení jejich těl do Seiny a jiných řek po celé Francii. A dlouhodobé pronásledování těch, kteří krvavé lázni unikli. Následně ale ti, kteří se zřekli své protestantské víry a přidali se alespoň nako ke katolíkům, byli ušetřeni a jakžtakž tolerováni. To se týkalo i následníka trůnu Jindřicha IV. Navarrského, který dostal velkoryse na výběr – buď se veřejně přihlásí ke

otec několikrát změnil vyznání podle politické situace a totéž byl nucen dělat i Jindřich, jenž proplouval divokými politickými vodami s talentem rozeného diplomata.

Válku mezi katolíky a hugenoty, která se vedla primárně o vládu v zemi mezi soupeřícími potomky královských rodů (nikoli o víru, ta byla jen zástěrkou), měl urovnat jeho sňatek s dcerou katolického francouzského krále Jindřicha II., Markétou z Valois, řečenou Margot, jenž se v Paříži uskutečnil 18. srpna 1572. Aby to však neměl tehdejší navarrský král příliš jednoduché, jeho příbuzní stáli paradoxně v čele obou znesvářených táborů. Dlouholetou hlavou protestantů byl Jindřichův strýc Ludvík I. de Condé, ale jedním z nejvýznamnějších katolických šlechticů byl Jindřich I. de Guise, který měl s Jindřichem Navarrským společného bourbonského pradědečka.

Namísto usmíření a spojení však fanatičtí katolíci v čele s panovníkem Karlem IX., a zejména jeho dominantní matkou, bigotní katoličkou Kateřinou Medicejskou, z rozhodnutí snadno manipulovatelného a slabého krále



Jindřich IV. Navarrský dostal velkoryse na výběr – buď se veřejně přihlásí ke katolické víře a té protestantské se zřekne, nebo skončí v Seině jako ostatní hugenoti...

katolické víře a té protestantské se zřekne, nebo nakonec skončí rovněž v Seině.

Jindřich se coby syn vévody z Vendôme, jenž byl v přímé mužské linii potomkem francouzského katolického krále Ludvíka IX. z rodu Valois (účastníka křížových výprav, jenž byl později svatořečen), stal řízením osudu protestantem. Jeho otec se totiž stal díky výhodnému sňatku s Johanou III., královnou protestantského vyznání, králem Navarrského království, jež bylo kouskem nezávislé země na hranicích Francie se Španělskem. Během takzvaných hugenotských válek mezi katolíky a protestanty Jindřichův

zmasakrovali ve svátek svatého Bartoloměje o pár dní později, v noci z 23. na 24. srpna, hugenotské lídry. Nebylo to ani tak kvůli rozdílným pohledům na otázky náboženské, ale kvůli obavám z posilování jejich politického vlivu. Král a jeho matka byli navíc silně podporováni a povzbuzováni takzvanou Katolickou ligou, aliancí mocných francouzských šlechticů, kteří si brousili zuby na převzetí trůnu a rozšíření svého bohatství a vlivu.

Jen v Paříži bylo zabito na 3000 nejvýznamnějších hugenotů, v celé Francii pak zemřelo rukou vrahů minimálně dalších 20 000 lidí. Tehdy měla Francie zhruba čtyřikrát méně

Bazilika Saint-Denis v Paříži slouží po staletí jako nekropole francouzských králů. Nechybí zde ani hrobka Jindřicha IV. a dalších členů bourbonské dynastie. Foto Profimedia

obyvatel než dnes a v Paříži žilo jen zhruba 350 tisíc lidí. Slušný masakr. To se asi Bůh, v jehož jméně se to událo, musel hodně divit...

Samotný Jindřich Navarrský sice z krvavé svatby se štěstím vyvázl, ale přišel o mnoho přátel, členů družiny, spojenců i o část příbuzenstva. Když však jeho zločinný švagr Karel IX., který měl krvavou řežbu na svědomí (a který trpěl tuberkulózou), zemřel a na trůn se dostal jeho bratr Jindřich III., o němž se vědělo, že je homosexuál a plození následníků nebylo jeho nejsilnější stránkou, boj o moc dostal novou nečekanou zápletku. Jelikož třetí z valoiských bratrů, František



(jenž byl králem před Karlem), byl od dětství velmi chatrného zdraví a předčasně zemřel, reálně hrozilo, že rod Valois vymře po meči. A tak se také nakonec stalo.

Paříž stojí za mši

Předcházelo tomu ale lité boj o to, kdo se stane nástupcem Jindřicha III. Ač byli totiž protestantští hugenoti značně oslabeni ztrátou svých vůdců, zkonsolidovali se a jejich chuť na odplatu to nikterak neumenšilo (naopak!), takže se jich úřadující panovník celkem po právu obával. Katolík Jindřich III. se tak nejprve na radu svého okolí pokusil vyšachovat

svého hugenotského švagra Jindřicha Navarrského tím, že jako poslední žijící a bezdětný člen jednoho z nejmocnějších rodů francouzské historie vydal takzvaný edikt z Nemours. Snažil se jím sice omezit vliv Katolické ligy, a tak ediktem zakázal protestantské bohoslužby a nutil protestanty ke konvertování, nebo opuštění země, a Jindřicha Navarrského, manžela své sestry, a jeho bratrance prince z Condé jmenovitě prohlásil za nevhodné pro nástupnictví na francouzský trůn, situaci tím ale naopak ještě zhoršil.

Na trůn si totiž začal dělat ještě větší nárok než předtím vůdce radikální Katolické

ligy Jindřich z Guise. A tak vypukla poslední, osmá hugenotská válka, takzvaná válka tří Jindřichů.

Když začal král Jindřich III. tahat za kratší konec a převahu získala Katolická liga, odvolal, co slíbil, a spojil se raději pod tíhou události s hugenoty a Jindřichem Navarrským. Jindřicha z Guise nechal úkladně zavraždit, avšak vítězství si příliš neužil, neboť o rok později zhybnul sám rukou mnicha a mstitele zfanatizovaného Katolickou ligou. Mnicha přijal ve své komnatě proto, že s ním údajně potřeboval mluvit a vyřídít mu důležitý vzkaz. A kdo by podezíral dominikánského



mnicha z toho, že je nájemným zabijákem? Tak vymřel rod Valois po meči a cesta k trůnu se otevřela Jindřichu Navarrskému, který byl jedním z nejrozumnějších a nejúspěšnějších panovníků v evropských dějinách.

Nejprve si jej ale musel tvrdě vyvácit, když coby vynikající vojevůdce porazil v tvrdých bojích Katolickou ligu. Pro katolickými radikály zmanipulované a popletené obyvatelstvo to ale bylo podobné, jako kdyby se měl králem stát, dnešní optikou, nějaký dezolát. Protestant? A v katolické Francii? To by tak ještě scházelo!

Jindřich Navarrský ale kromě vojenského umu vynikal i smířlivou a bodrou povahou, měl rád lidi a jakýkoli fanatismus mu byl cizí, a tak neváhal a v rámci zklidnění rozbouřených vod učinil velké gesto a přestoupil na katolickou víru. Sklonil hlavu a přizpůsobil se situaci, ač by mnohý jiný na jeho místě činil přesný opak a snažil se podle své víry donutit ke změně vyznání ostatní.

Podle legend prý Jindřich, který coby huge not neuznával bohoslužby, utrousil něco ve smyslu „Paříž stojí za mši“. V roce 1594 byl korunován francouzským králem, jeho Navarra (území dnešního Baskicka) vytvořila s Francií personální unii a z Jindřicha Navarrského

se stal Jindřich IV. Francouzský. Byl to jeden z nejlepších panovníků v dějinách, protože byl jednak chytrý a schopný, a jednak se snažil společnost spojovat, nikoli rozdělovat.

Dědictví otců

Tento příběh připomínám záměrně, i proto, že je Jindřich IV. jednou z mých zamilovaných historických postav. Jednak takových vládců,



Takových vládců, kterým nechyběla moudrost, inteligence, odvaha ani rozvaha, a ještě k tomu prosluli smyslem pro humor, nebylo v dějinách mnoho.

kterým nechyběla moudrost, inteligence, odvaha ani rozvaha, a ještě k tomu prosluli smyslem pro humor, nebylo v dějinách mnoho. A jednak nabízí úžasný kontrast s nastrčenými loutkami a kašpárky, kteří vládou nejen jeho Francii, ale i celé Evropě dnes.

Pokud by vás fascinující období Jindřichovy vlády zajímalo blíže, asi nejlépe jej popsal můj vůbec nejoblíbenější spisovatel Robert Merle v geniálním románovém cyklu *Dědictví otců* (*Fortune de France*). Ač má neuvěři-

telně poutavě a nádherným jazykem vyprávěná románová kronika třináct dílů a čítá téměř 6000 stran, přečetl jsem ji třikrát za sebou od začátku do konce. A kdybych neměl tolik práce se Šifrou, četl bych ji znovu a znovu a žádné jiné knihy bych už nepotřeboval, protože v nich se čtenář dozví o lidské povaze úplně všechno.

Hrdinou a vypravěčem je druhorozený venkovský šlechtic, lékař a diplomat v královských službách Petr ze Sioraku. Vypravěče Petra a jeho rodinu si Robert Merle vymyslel a vysnil tak, aby splňoval představu o tom, jaký by měl skutečný rytíř být. Jazyk vyprávění je inspirován stylem dobových kronik a pamětí, ale zároveň je plné humoru, dobrodružství, informací a lásky k lidem, životu i vlasti a srší z něj tak inspirativní a dobrá energie, že probouzí ve čtenáři to nejlepší, co v sobě ukrývá. A nejen to. Na rozdíl například od čtivých a slavných, ale historicky fatálně špatných a nepřesných románů „bulváristy“ Alexandra Dumase byl Robert Merle literárním historikem, překladatelem a univerzitním profesorem, který vždy před tím, než něco napsal, pilně procházel knihovny a měsíce a roky trávil v archivech studiem pramenů, kronik, memoárů důležitých lidí a dobových listin.

V *Dědictví otců* je tak fiktivní právě jen rodina vypravěče, která autorovi umožňovala vykreslit ji takovou, jaká chtěl, aby byla, jak by rodina měla fungovat a jak by se lidé po-

dle něj k sobě měli obecně chovat. V ostatních věcech se ale tento gigant světové literatury věrně držel historických reálií.

Podařilo se mu tak například historicky rehabilitovat kardinála Richelieua, hlavního ministra krále Ludvíka XIII. (tehdy ještě nebyla funkce premiéra) a jednoho ze zakladatelů moderního francouzského státu.

Alexandre Dumas jej nesprávně vykreslil jako intrikána a všehoschopného zlosyna (neboli převzal veřejný obraz, kteří o něm



Armand Jean du Plessis vstoupil do historie jako kardinál Richelieu a jeden z největších evropských státníků všech dob. V literatuře jej po nešťastném a nepřesném ztvárnění Alexandra Dumase plně rehabilitoval Robert Merle (na protější straně). A to ve svém velkolepém historickém cyklu *Dědictví otců*. Foto Profimedia

šířili na státní kase parazitující šlechtici, jimž kardinál svou nekompromisní vlasteneckou a k Francii loajální a oddanou politikou srážel hřebínek; a protože je nenechal beztrestně rozkrádat státní finance, nemohli ho vystát a pomlouvali ho, kudy chodili). Merle však na činech a historicky věrně zachycených událostech a kardinálových politických činech ukazuje, že byl ve skutečnosti jedním z největších státníků, jací se kdy v Evropě narodili. Protože byl nesmírně

vzdělaný, pracovitý (spal jen v krátkých přestávkách několik desítek minut, jinak pořád pracoval), schopný a perfektně se orientoval v intrikách královského dvora i strategických otázkách, takže byl před ostatními vždycky o několik tahů vpředu.

Podařilo se mu například postavit a vybudovat silné loďstvo, zásadně zlepšit fungování státu, zefektivnit státní správu a systematickou prací dostat Francii do čela Evropy. A to ve spolupráci s neméně skvělým panov-

níkem a synem velkého Jindřicha IV. Francouzského – Ludvíkem XIII., jehož odkazu Dumasova červená knihovna rovněž velmi ublížila.

Ve svých pamětech tento vzácný muž, vlastním jménem Armand Jean du Plessis Richelieu, úspěch své politiky vysvětloval tím, že k tomu, aby se mohla Francie zvednout, bylo naprosto nezbytné postavit do latě všechny ty „velmože, kteří zneužívají bohatství, jež jim král propůjčil, a moc, kterou mají od Jeho Veličenstva; a využívají ji jen k tomu, aby ze sebe dělali zločince“. Richelieu proti zpykaným baronům, vévodům či princům, kteří čím víc měli, tím víc chtěli a tím víc se snažili ždímat stát a ukrajovat z bohatství země, na kterém parazitovali (co nám to jen připomíná?), postupoval velmi tvrdě.

Zrušil například vysoké úřady, které velmoži zastávali v královských službách, a nechal zbořit více než 2000 opevněných hradů, které již nebyly užitečné pro obranu království. Je jasné, že někdo takový nemohl být nikdy oblíbený. Za Richelieua ale nehovořila slova (tím méně Dumasova), nýbrž činy a všechno to, co dokázal. Na jednoho člověka to byl zcela mimořádný, až nadpozemský výkon.

U Roberta Merleho byla naopak důležitá právě slova, kterými to všechno dokázal krásně vyjádřit a sepsat. Svě životní dílo, jež pokrývá sto let francouzských dějin 16. a 17. století z období náboženských válek mezi katolíky a hugenoty a počátků vlády Ludvíka XIII. a kardinála Richelieua (fascinující je v tomto ohledu například díl *Lilie a purpur*), začal psát Merle již v polovině 70. let 20. století a *Dědictví otců* věnoval následujících třicet let života.

Klidně zemřít mohl teprve zjara roku 2004, pár měsíců poté, co dopsal poslední stránky závěrečného dílu *Meč a lásky*, kdy mu bylo 95 let. Nejprve musel životní a na nejvyšší inspirativní dílo dokončit a do té doby prostě neměl na smrt čas. Fascinující je nejenom to, co Robert Merle dokázal, ale i to, že byl natolik fyzicky a duševně svěží, že se vysoké stáří vůbec neprojevovalo na kvalitě jeho psaní a to si udrželo nejvyšší latku – s božím požeňnáním – od začátku až do konce. Na téhle zrušující cestě mu totiž svítilo silné a jasné vnitřní světlo.

vid ●





OD NACISTŮ k liberálům?

Říká se, že cesta do pekla bývá dlážděna dobrými úmysly. U demokracie to, zdá se, platí dvojnásob...

Když mohlo přecházení Jindřicha IV. z protestantismu na katolictví a obráceně (obojím byl v životě dvakrát) na první pohled působit všelijak, konkrétně v jeho pozici nevycházelo – jak to v podobných případech bývá – z oportunismu, ale z jeho rozumného a neemotivního stylu jednání a vidění světa. A také správného odhadu situace a smyslu pro povinnost.

Když cítil, že to pomůže celku, postavil svou hrdost stranou, upozadil své osobní názory, pocity a animozity vůči těm, kteří mu tolik uškodili a ublížili, a choval se tak, jak by se správný a moudrý vladař chovat měl. Povzneseně.

Srdce mu bilo pro hugenotské druhy, ale smířlivě a bez zášti se choval i ke katolíkům, kteří mu povraždili přátele i příbuzné a které měl mnoho důvodů nenávidět. On ale udělal obrovsky vstřícné gesto a v naději, že to obrousí hrany, velkoryse přešel minulé křivdy, podal nepřátelům ruku (i když věděl, co jsou zač) a „přidal“ se k nim, aby upřednostnil zájmy státu. Tohle málokdo dovede.

Ano, také byl velmi chytrý a spočítal si, že katolíci jsou v dané chvíli více zfanatizovaní nežli protestanti, a hlavně jich je o dost víc, takže bude z pozice hlavy státu snazší uklidňovat souvěrce než si proti sobě ještě víc popudit katolickou většinu...

Nebyla tudíž nepravda, ale naopak velice trefná charakteristika jeho přístupu, když francouzský historik Gabriel Hanotaux o Jindřichu IV. z dynastie Bourbonů napsal: „Za svého života byl dvakrát protestantem a dvakrát katolíkem... Jako odborník v přestupování na víru si vypěstoval víru velice širokou a současně upřímnou.“ Ve světě, kde se s oblibou a často dosti bezohledně prosazuje jedna jediná pravda, vskutku příjemné osvícení.

Po celou dobu své vlády se Jindřich pokoušel urovnávat náboženské spory, které Francii sužovaly a vyčerpávaly celé dekády. A dařilo se mu to znamenitě. Byl to on, kdo vydal v roce 1598 známý Edikt nantský, jenž zaručoval všem Francouzům svobodu náboženského vyznání, či kdo udělal, abychom si vypomohli aktuální moderní parafrází, Francii znovu velikou.

Co myslíte, jak to s ním dopadlo? Už v roce 1610 zhylnul Jindřich IV. díky dalšího katolického fanatika. Na to, aby něco fungovalo, vždycky musejí být dvě strany.

Čím hlouběji jsem studoval toto bouřlivé období francouzských, potažmo evropských dějin, které bezprostředně předcházelo třicetileté válce (protože v celé Evropě to s tolerancí a rozumem nebylo o nic lepší), tím víc mi francouzská Katolická liga připomínala dnešní liberální demokracie. A to

je, ten má pravdu a jeho hodnoty jsou správné a Bůh ho má nejraději... A jestli tomu nevěříte, tak vězte, že na pařížském hřbitově Neviňátek rozkvetl bezprostředně po barotolomějské genocidě hloh. A ten již řadu let nekvetl, což je jasné znamení od Boha, že vyhubení hugenotů schvaluje.

Co je v sázce

Zcela nezištné ale nebyly vždy pochopitelné ani úmysly protestantů. I jim šlo primárně o moc a vliv ve státě, a často pro samou politiku či touhu po pomstě zapomínali na dobré vychování i svou víru. Její praktikování se mimochodem vyznačovalo menší okázalostí a zdobností, větší úsporností, strohou výbavou protestantských kostelů i odmítání takzvaného modloslužebnictví či modlářství, které kladlo důraz na vyjadřování úcty k ikonám, svatým, sochám nebo obrazům



Za svého života byl dvakrát protestantem a dvakrát katolíkem... Jako odborník v přestupování na víru si vypěstoval víru velice širokou a současně upřímnou.

zejména mírou své zloby, nesnášenlivosti a nekonečné zfanatizovanosti a omezenosti.

Co se ale Katolické lize muselo nechat, obzvláště ve srovnání s dnešními liberály, byla jistá přímocárnost a upřímnost. Když už jim vadilo, že někdo praktikuje víru v Boha jiným způsobem – tím spíše, že vycházela z protestu proti pokrytectví a zlořádům tehdejší církve, zejména zneužívání odpustků (odtud protestantismus) –, neobtěžovali se katolíci láskou k bližnímu svému ani příklady hodnými následování a prostě řekli: „Buďte zticha a budete nás poslouchat, nebo vám nakopeme zadky.“ Neboli vy jste protestanti, fuj, fuj, fuj, a my vás zničíme.

Nepředstírali žádnou mírumilovnost ani Kristovy hodnoty, ale – samozřejmě v zájmu jejich obrany, jinak to ani nejde – naházeli protestanty rovnou do Seiny. Bud to bude po našem, nebo to nebude vůbec. A kdo vyhra-

a projevovalo se až, nebojme se to říct, jistou pověřivostí.

Jestliže si ale uvědomíme, že katolická církev držela ve středověku v rukou téměř veškerou světskou moc a řídila a ovládala celou společnost a spravovala nesmírné bohatství svých majitelů (však církev provozovala i úplně první banky, než tato výsada výsad připadla židovským lichvářům), těžko nás překvapí, že se protestantství stalo prostředkem ke stejnému cíli – tedy získání části této světské moci a z ní pramenícího bohatství.

Teď nemluvíme o prostých věřících na obou stranách, to dá rozum, ale o vedoucích představitelích a organizátorech náboženských válek. Ti na rozdíl od běžných křesťanů, kteří měli svých starostí dost, moc dobře věděli, co všechno je ve hře a v sázce, a také podle toho hráli. Zjednodušeně bychom proto náboženskou válku ve Francii (a nejen



tam) mohli popsat jako nelítostný boj o to, která mocenská parta zemi ovládne a kdo se „postará“ o její hmotné bohatství.

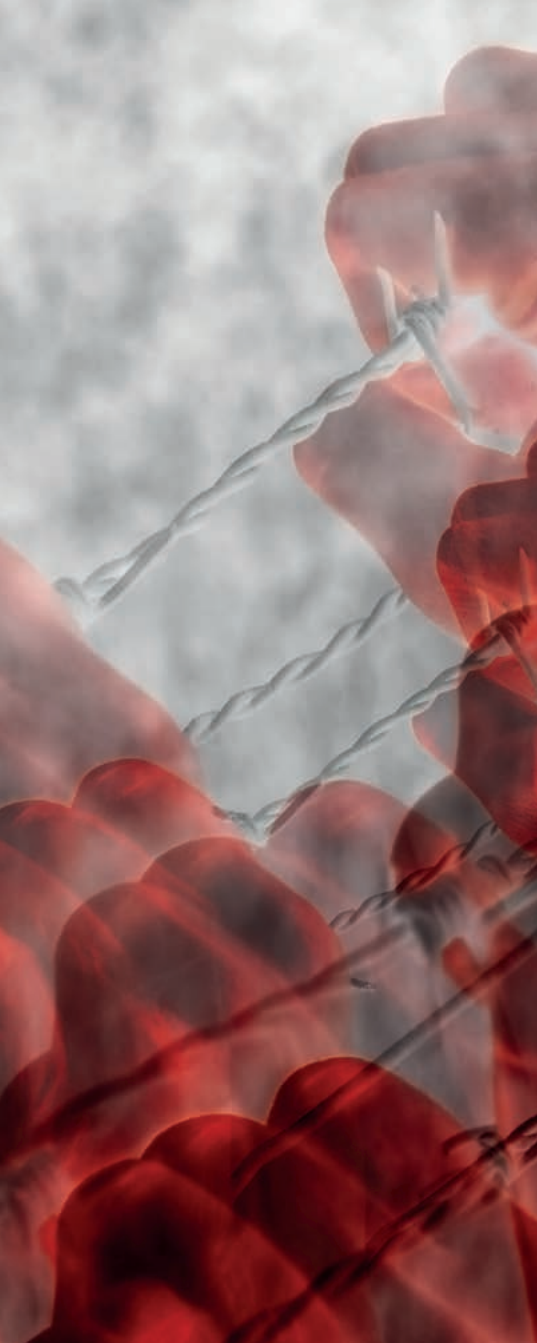
To sice ve feudalismu technicky patřilo panovníkovi, neboť on byl majitelem celé země a jak jinak než z Boží vůle král (chudáku Bohu musí už minimálně dva tisíce let zvonit pěkně v uších), ale on toto bohatství propůjčoval spolu s tituly a rentami velmožům. Samozřejmě těm, kteří jej pomáhali držet vojensky i politicky u moci a kteří byli za poskytnutí těchto statků loajální. Tedy alespoň teoreticky, protože politické aliance,

zrady, úklady a změny dresů byly – stejně jako dnes – na denním pořádku.

Byl tedy obrovský rozdíl v tom, zda byl králem katolík a propůjčoval tituly, panství a výsluhy převážně katolické šlechtě, nebo protestant, který by vícero statků přiřkl hugenotům a vliv rodů hlásících se ke katolicismu by klesal. Bojovalo se tudíž primárně o peníze a víra pravé důvody jen zlehka přikrývala, aby se dal rozvrat země před strádajícími obyvateli nějak „oficiálně“ odůvodnit.

V těchto bojích pak hrála velkou roli rovněž silná propaganda. Katolická liga byla tak

mocná i proto, že vynakládala obrovské prostředky na očerňování hugenotů. Tehdy nešlo uplatit novináře, neb ještě neexistovala média; navíc lid nebyl gramotný a stejně by si je nemohl přečíst. A tak za tučné obnosy, ale i naturalie jako obilí prostý lid ochotně manipulovali, černou propagandistickou práci odváděli a proti Jindřichu Navarrskému a jeho druhům i proti hugenotům jako takovým štváli jako o život faráři během bohoslužeb. Tedy ti, kteří se u obyčejných vesničanů a měšťanů v kostelech po celé Francii těšili největší autoritě, neboť je strašili tím,



Zakázat, ponižít, zničit a vyhladit...

Foto Adobe Stock

co by se jim mohlo stát, kdyby se vzpírali vůli Boží.

Co bychom se upejpalí

Pokud by se jednalo pouze o souboj věrouk, byť vedený ne zrovna čestnými a bohulibými prostředky, dalo by se to považovat za legitimní formu společenského dialogu či střetu idejí, ne nepodobnou tomu, na čem byla později založena moderní demokracie v 19. a 20. století. V jednom kostele by se propagovala jedna víra, v jiném kostele zase jiná. A každý by si vybral, kam půjde

a jaký styl mu vyhovuje víc. Jelikož ale touha jedněch uzurpovat si bohatství a moc násilnými prostředky a šponovanou nenávistí vůči celé skupině obyvatel a jejím vedoucím představitelům, kteří o toto bohatství a moc též usilovali (a byli tedy mocenskými rivaly), přerostla ve snahu o vyhlazení skupiny druhé, podobal se přístup Katolické ligy spíše než obhajobě a hájení principů vlastní víry něčemu, co známe pod pojmem *nacismus*. Nacismus je ale svým způsobem také víra a životní styl. Víra, že abych dosáhl vlastních cílů, musím oponenty zničit a zdupat do země.

Takže nebudeme pouze usilovat o moc, ale ještě vás prokádrujeme, zakážeme, odfiltrujeme a pro jistotu i vyhladíme, protože my jsme lepší lidé než vy a potřebujeme klid na práci a vládnutí. Nás má Bůh rád a vámi opovrhuje.

Katolická liga (podobně jako později třeba němečtí nacisté) totiž velmi umně zacházela s emocemi a schopností vyvolávat u snadno manipulovatelných, méně vzdělaných a vůči autoritám poslušných lidí (tedy drtivě většiny obyvatelstva) něco jako davovou psychózu a cílenou zlobu a nenávist.

Nenávist a zloba mají obrovskou energii, a pokud se namíří konkrétním směrem, dokážou netušené věci. Ti nahoře to šikovně rozpoutali a ti dole v jejich zájmu provedli

určité skutky a způsoby jednání? To by byla, panečku, řežba. Jen zákon a normy to tady drží aspoň trochu na uzdě. Bez trestního zákoníku a jistého vštěpovaného podvědomí, že něco není společensky a morálně přípustné, by se lidstvo vyhubilo – optimistickým odhadem – do několika měsíců. A zmizelo by rychleji než tombola na hasičském bále ve skvělém Formanově filmu *Hoří, má panenko*. Dokud se svítilo, kradlo se taky, ale ztratilo se jen něco. Jakmile se zhaslo, zmizelo úplně všechno...

Katolická liga si špinavý boj proti konkurenci odůvodnila ochranou pravé víry a pánem Bohem, a nadšeně jí po masakru hugenotů aplaudoval třeba tehdejší papež římskokatolické církve Řehoř XIII. Údajný zástupce Boha na Zemi nechal v Římě rozezvučet zvony, zpívat *Te Deum* a z děl na Andělském hradě vypálit oslavné salvy. A poněkud zvrhlým způsobem pověřil malíře Giorgia Vasariho vytvořením série nástěnných maleb masakru, která je dodnes umístěna ve vatikánských sbírkách.

Když se snažili o 450 let později ovládnout Evropu a vyhrát válku velmocí o to, kdo povládne globalizujícímu se kapitalistickému světu a kdo bude vytvářet pravidla globálního řádu, němečtí nacisté, už se ani za Boha, ani za nic jiného neschovávali. Na rovinu řekli, kdo má jít do plynu, kdo do lágru, kdo



Nenávist, zloba, zášť a pomstychtivost mají obrovsky silnou energii, a pokud se namíří konkrétním směrem, dokážou netušené věci.

špinavou práci, a ještě si u toho pod vlivem nejnižších pudů a emocí mysleli, kdovíjak ušlechtilou a spravedlivou věc neprovádějí... A pěkně u toho vyventilovali a provětrali své nejnižší půdy, frustrace a nejtemnější stránky, které museli za normálních okolností skrývat, ale nyní mohli být konečně sami sebou a rozjet to pěkně naplno. Měli to povolené a posvěcené shora, tak co by se upejpalí.

Ostatně dovedete si představit, jak by se k sobě asi lidi navzájem chovali, kdyby neexistovaly zákony, soudy a strach z potrestání a vězení či ostudy pramenící z veřejného odsouzení a nějaké normy odmítající

se má odstěhovat nejlépe za polární kruh, kdo je rasově a ideologicky vhodný a čistý (podle jejich měřítek a „vědeckých“ teorií a výzkumů) a kde by se měl rozpínat německý životní prostor.

Ty máš velký nos a špatný profil, ty jsi fuj, ale ty, blondáčku, ještě dostaneš šanci na převýchovu. „Třídění“ obyvatel a budování velké Germánie prováděli s typicky německou svědomitostí, systematickostí a až „obdivuhodnou“ přesností a disciplínou. Nedalo se to nijak obehrát ani prolomit. Kdo neprošel, měl smůlu. Odtud už byl k liberální demokracii překvapivě jen kousek... **vid** ●

Když TO NEJDE po dobrém...

...pošleme na vás liberály.

Zatímco u některých jiných inkvizicích se dalo při troše štěstí vyjednávat nebo se maskovat, kdo neprovokoval nebo na sebe neupozorňoval, mohl zůstat ušetřen a k metodě „po zlém“ se přistupovalo až ve chvíli, kdy se zdálo, že to nepůjde „po dobrém“, nacisté tuto fázi jaksí přeskočili.

Rovnou řekli, že kdo to nebude mít „správně“ a nesplní kritéria dobrého člověka, ten nebude vůbec. „Špatný“ člověk se nemohl ani nijak vykoupit. Nepomohl mu jeho talent, případná inteligence, ani ochota se přizpůsobit, a i když třeba nějakou dobu udržel inkvizitory a kádrováky dál od sebe, visel nad ním neustále Damoklův meč. Stačila chybička, špatné gesto, nedostatek nadšení, zdrženlivost při budování rasové či ideologicky čistých zítřků nebo jen souhra okolností, a při první příležitosti s ním celé soukolí neúprosně zametlo. V podstatě se to týkalo všech, kteří nacisty nebyli uvnitř, z přesvědčení, protože i ti, kteří „spolupracovali“, ale nebyli jako oni, se časem mohli znelíbit a vyletět komínem. Nácek nácka prostě pozná na dálku, neboť tihle lidé nemají zábrany a jsou schopni úplně všeho, zvláště když jsou k tomu režimem a vládnoucí mocí povzbuzováni. I toho, čeho nenácek není schopen ani pod nátlakem, neboť si i v ne-normálních podmínkách dokáže uchovat svědomí a lidskost.

Jsou to, takříkajíc, hajzlíci z přesvědčení a podstaty (hodilo by se sem jiné slovo, ale to už zabral jeden slavný strategický exkomunikátor), a pokud k projevení se dostanou zelenou, nebo za to jsou dokonce odměňováni, plácáni po ramenou či placeni, nemohou být šťastnější. Přesně takhle si totiž představují, že by to mělo na světě fungovat.

Normální člověk, pokud se mu daří a má vše, co k životu potřebuje a nikdo mu neublíží (neboli žije normálním životem), si ostatních lidí – myšleno v negativním smyslu – nevnímá a stará se sám o sebe. Ne tak nacista. Ten je naopak rád, když může dru-

hým škodit, šikanovat je (obvykle „jen“ psychicky), povyšovat se nad ně, hojit si na nich své mindráky a dokazovat si, že on je lepší člověk.

Rajcuje ho ta aura moci a důležitosti, která se kolem něj vznáší. „Slabší“ kusy (často pouze zdánlivě) nebo ti, kdo nejsou jako on či kteří jeho pozici ohrožují, jsou mu trnem v oku a stávají se vítanou kořistí jeho zvráceného ega. A ten, kdo je tolerantní, přátelský, nenadřazený, nemá na takové věci žaludek a nemává správným praporem, nebo nevykřikuje intonačně správně *Sieg Heil!* či *Slava Ukraini!*, neobstojí... Dej blbci funkci a vymyslí lejstro, říkával Jan Werich. Dej náckovi moc a vymyslí segregaci a koncentrák. A bude si to užívat.

Zatímco jiní uzurpátoři si dali tu práci, aby ostatní přesvědčili o své pravdě alespoň klackem (a podle toho, na jaké jste byli zrovna straně, se tomu říkalo doba rozkvětu



Až ve 20. století se vylíhl koncept svobodného občana, kterému je státem dovoleno myslet si, co uzná za vhodné, a dokonce to i veřejně říkat.

nebo doba temnoty), nacisté by vadný kus preventivně zlikvidovali již z principu. Jak by řekl zmocněnec pro strategickou komunikaci české vlády Otakar Foltýn, s takovými nemá cenu se vůbec bavit, protože jsou to zombíci nebo svině, a je třeba kolem nich vyhloubit „hluboké příkopy“, aby nepřekáželi a nekazili velké ideje.

Tímto díky plukovníku Foltýnovi doslova a do písmene oslím můstkem jsme se pomalu dostali k novince, která neměla dlouhá staletí obdoby. A často byla – například právě nacismem nebo komunismem – v některých zemích nevybíravě přerušena. Ke společenskému zřízení, kterému se říká demokracie.

Šlo nebo zatím stále ještě jde o velmi krátké období lidských dějin, jež přišlo až ruku v ruce s rozvojem kapitalismu a silnějších městských vrstev obyvatel, takzvané buržoazie, a základ mu dala na přelomu 18. a 19. století Velká francouzská revoluce. Tedy proces, který ukončil takzvaný osvícenský absolutismus, u jehož zrodu stál výjimečně schopný kardinál Richelieu, o kterém byla na předchozích stranách řeč.

A až teprve ve 20. století se vylíhl koncept svobodného občana, kterému je státem dovoleno myslet si, co uzná za vhodné, a pokud to vyjádří slušnou a zákonnou formou, může to i veřejně říkat.

Výhody demokracie

Mohlo by se zdát, že lidstvo po tom, co si v minulosti provedlo a čím vším už si prošlo, alespoň trochu zmoudřelo a našlo způsob, jak spolu slušně a koexistovat. Jenže dnes vidíme, že se příliš nezměnili ani ti, co svět vlastnili či vlastní (elity). A kteří si přejí udržet svůj majetek a moc, a tak nastavují

pravidla a rozhodují. Ale ani jejich poddaní (občané), kteří se snaží vyšplhat ve společenském řebříčku nahoru, a tak poslouchají, v naději, že se budou mít lépe a lépe. (My vás zvolíme a vy se snažte.) A co hůř, aby se měli lépe a lépe, jsou k tomu často ochotni chovat se hře a hůře. (To jsou ti, kteří za všech okolností dělají „svou práci“ a to, co se po nich zrovna chce.) V podstatě jedině, co se změnilo, jsou kulisy, ve kterých se pořád ta stejná hra odehrává.

Demokracie má v tomto směru oproti jiným režimům mnoho netušených výhod a dlouho se zdálo, že se konečně našel model, který by mohl dlouhodobě fungovat. I občan si v ní mohl nějaký čas myslet a ří-





Já jsem ale opravdový demokrat! Umím dobře poslouchat. A nemám problém s názory jiných lidí, pokud se shodují s těmi mými... Rozkazy se musí plnit, zvláště když za to erár tak štědře platí...
Váš Otakar Foltýn. Foto Profimedia

kat, co chtěl, a tak se konečně přiblížil ideálu svobodného člověka, jenž může do podoby a řízení společnosti promlouvat svým hlasem ve volbách. A teoreticky má tedy možnost volby. (Pozor, teď nemám na mysli možnost volby rozhodovat o vlastním životě, tu má vždycky a nikdo mu ji nemůže sebrat, a to v žádném režimu. Teď je řeč o možnosti ovlivnit společenské uspořádání nějakou svou činností či aktivitou.)

To však platilo pouze do doby, než tento svobodný občan zjistil, že je i tento demokratický svět po celou dobu řízen úplně jinak, než se domníval. A že existují nějaké (nadnárodní) elity, které tahají za provazy ze zákulisí, udávají směr a politiky používají pro vytvoření jedné velké iluze, jako své zástupce. Nebo jinými slovy: k tomu, aby předstírali, že občan v demokracii rozhoduje nejen o své budoucnosti, a vlastním

životě, ale i o tom, kudy a jak se bude ubírat společnost.

Ti hloubavější to prokoukli již dříve. Ale nejpozději od 11. září 2001, covidu před pěti lety, budování liberálního progresivismu s pětáosmdesáti pohlavími nebo dnešního konfliktu na Ukrajině již všichni (až na výjimky) vědí, že běžní lidé na společenské trendy nebo to, kam se v příští chvíli pohne svět, nemají vliv. Myšleno opět v tom společném



čenském smyslu. Ve skutečnosti to všechno mohou ovlivnit – a víc, než si myslí – svým smýšlením, jednáním a vyzarováním. (Způsob, jakým se to dělá, jsme si popisovali například v číslech 1/2025 či 12/2024.) Pracovat na sobě se však většině lidí nechce, neb je to pro ně příliš pracné a je pro ně snazší (a myslí si, že i výhodnější) čekat, až změnu někdo přinese nebo zařídí. A tak i ti, kteří na sobě makají, se tomu, jak vypadá společnost,

musejí přizpůsobit a jet si v rámci možností svou. Protože čekat na to, že se změní ostatní lidi, by bylo ztrátou drahocenného času, kterou si vědomý a rozumný člověk nemůže dovolit. A tak raději mění sám sebe, protože to je taky to jediné, co může ovlivnit. A to vůbec nejlepší, co může udělat – snažit se stát tou nejlepší verzí sebe sama. Ale to teď nechme stranou...

Demokracie fungovala celkem dobře do chvíle, než se prozradila, že ve skutečnosti žádnou demokracii není, respektive je jí spíše jen formálně. A to přesto, že si postupem času přivlastnila nevinně znějící přívlastek *liberální*. Zkrátka do doby, než byl rozpor mezi tím, jak se tváří a co její představitelé říkají, a tím, co prosazují a co ve skutečnosti dělají, tak velký, že si toho všimají ve velkém i běžní občané. A ti si toho všimli ve chvíli, kdy se část nadnárodních elit pokusila překlomit celou demokracii na svou stranu a vymýšlet nesmysly, které ničí přirozený řád věcí a zaváděly agendy, které lidem měly zničit budoucnost. Ano, namísto starání se o to, aby věci co nejlépe fungovaly, se politici a jejich šéfové začali víc věnovat sociálnímu inženýrství. A protože se to spouště normálních lidí, kteří od státu sice nečekají nic moc dobrého, ale přinejmenším to, že je nechá žít a nebude se jim montovat do života, nelíbilo, museli i liberálové přitvrdit.

Už nestačilo jenom lhát a předstírat, protože lidem se to, co začali provádět a vyvádět, víc a víc přičilo. Alespoň těm normálním, kteří byli terčí všech těch různých „změn“, a nebyli placeni za to, aby je zaváděli, na rozdíl od „liberálů“. A tak najednou hrozilo, že je už lidí nikdy nebudou ve volbách volit. Prostě tolik tlačili na pilu a s těmi svými trans- a jinými nehumánními agendami to přepískli tak moc, že se to nakonec obrátilo proti nim. A to na všech frontách. Jednak se zprotivili voličům, a jednak jiné skupině globálních elit, která přebírá rozhodující moc nad světem a která se s liberály rozhodla zatočit. Ano, čtete správně, kdyby bylo jen na obyčejných lidech či voličích, nic by se nezměnilo a všechny ty nelegální migrace, gendery a green dealy by došly do svých cílů a Klaus Schwab by vrněl blahem. Jenže teď byl do čela USA dosazen Donald Trump a s liberály je amen.

Ono by se dalo při troše snahy vládnout tak, aby byli relativně spokojeni majitelé světa i obyvatelé, ale vyznačovalo by to ústupky na obou stranách. A jistou formu spolupráce a duševní vyspělosti.

Blokuje to ale absence sebereflexe a predátorská lidská nátura, přes níž se nejde dobrat k ničemu lepšímu, než je tvrdý kapitalismus a boj o žvanec. Každý chce mít víc než druhý, a i kdyby to bylo hypoteticky uděláno tak, aby byly rovné podmínky pro všechny, stejně by byl systém zneužit. Ti, co by měli dost, by chtěli víc, a ti, co by nic nedělali, by chtěli jako ti, co dělají...



To je také důvod, proč jsou dnes tak populární lidé jako Trump, Orbán či Putin a proč se demokracie, jak jsme ji znali, chýlí ke konci a připomíná spíš návrat k absolutismu. Takovému, který se demokratickými procesy a institucemi pouze maskuje, protože ve skutečnosti rozhoduje ten, kdo celý systém ovládne, samozřejmě s posvěcením zákulisních klanů a hráčů, kteří mu to umožnili nebo kteří na něj výkonnou moc delegovali. Neboli demokracie má sice mnoho výhod, ale také své zjevné limity.

Každý jouda

Pozoruhodná byla především reakce těchto „liberálních“ demokratů, kteří si v jedné chvíli demokracii doslova ukradli pro sebe a snažili se v ní upevnit vlastní moc a představu o demokracii tak, aby se z ní stala v podstatě další totalita. Neboli když se jim přestalo dařit udržet se u moci po dobrém, snažili se najít nějaký jiný, trvalejší způsob, když už jim demokracie pod rukama tolik zkorodovala a shnila.

Jednou z největších nevýhod demokracie je to, že se zvyšující se individuální svobodou a vyspělostí občanů v demokracii vznikla vrstva emancipovanějších voličů a obyvatel, kteří za svůj hlas taky něco chtěli. A když to nedostali, nastal problém. Demokratické metody se v takové chvíli stávají značnou přítěží.

Když se daří a všichni jsou spokojeni, dokáže být demokratem každý jouda. Ale co ve chvíli, kdy věci najdou tak, jak si „demokraté“ představovali, a značná část lidí začne být na jejich „vládnutí“ alergická? **vid ●**





KAM SE všichni PODĚLI? aneb V čem spočívají výhody demokracie.

A právě tahle část, kdy ti, co se pyšnilo navenek tím, jací jsou liberálové, odhodili masky a ukázali, co se pod nimi skrývá, mi na tom přijde nejzajímavější. Liberálové, kteří ztráceli podporu, nezačali měnit svou politiku, aby ji učinili pro lidi přitažlivější, ale udělali to tak, že si vzali příklad z fanatické (a polonacistické) Katolické ligy. Tedy aliance středověkých francouzských katolických šlechticů, která se snažila zlikvidovat své oponenty do několika pokolení.

Katolická liga svým způsobem připomínala dnešní oligarchii. S jedním rozdílem – oligarchové propojují byznys s politikou tak, že u politiků lobbují, aby ohýbali zákony v jejich prospěch, popřípadě se politiky sami stávají, aby si prosadili a zařídili vše, co pro svůj byznys potřebují. Případně svůj byznys přisají na stát. To tehdejší velmoži žádný byznys nepotřebovali, protože jejich byznysem bylo přímé dojení státu a získávání peněz a panství od krále výměnou za jeho podporu. Celý jejich obchodní model spočíval v parazitování na systému, který sami vytvořili, a kšeftování s vlivem. A když jim král dal, co chtěli, zvýšilo se jim bohatství a moc natolik, že si mohli dovolit krále zradit a podpořit nějakého jiného. Popřípadě, když se naskytla vhodná příležitost a umožňoval to jejich kádrový původ, stát se rovnou králi. A tak pořád dokola.

Cílem Šifry není po někom pátrat nebo konkrétně odhalovat, kdo, kde a kdy, ani se vzpírat silám tohoto světa či marně tlačit kámen do kopce jako jistý Sisyfos, tak naivní byl její autor možná před dvaceti lety, kdy si myslel, že to má nějaký smysl. Kdybych parafrázoval svoji oblíbenou píseň *Chytit chytit vítr*; „myslel jsem, že má cenu proti něčemu bojovat, ale během jednoho dne, jsem poznal, že asi ne“. Že je to jenom ztráta času, tvořivých sil a energie. A zasahování člověka do věcí, které mu nepřísluší. Protože je to přesně tak, jak říkal Jan Werich: „Když už člověk jednou je, tak má koukat, aby byl. A když kouká, aby byl, a je, tak má být to, co je, a nemá být to, co není, jak tomu v mnoha případech je.“

Rozumný člověk proto proti ničemu nebojuje, ale snaží se věcem porozumět, přemýšlet o nich, pochopit, jak fungují, a žít nejlépe, jak dovede. Udělat maximum pro to, aby jen neukazoval prstem na druhé, ale sám před sebou měl čistý stůl. A rozumná se snaží být od doby, kdy vyrostla z puberty, i Šifra. Protože pochopila, že smysl má měnit jenom to, co měnit jde, a to je vlastní přístup k životu a myšlení. Ostatně kdyby lidi (jinak) mysleli, nemohl by tady ani fungovat systém, jaký tu dnes funguje. Ten je totiž tohoto myšlení výsledkem.

Někdy se až červenám, když vidím všechny ty zástupy alternativních aktivistů a bojovníků za lepší svět, kteří na těch internetech kři-

zpátky do rukou „obyčejného lidu“ (jako kdyby ji snad někdy v rukou měl) a změni tohle i tamto, a jak je třeba skoncovat s globalismem. Ale co budou říkat za dva, tři roky, až zjistí, že jen jednu formu globalizace vystřídala druhá a ani v ní nebudou do úst lézat pečení holubi? A že o tom, jak bude svět vypadat, je již na nejvyšších úrovních dávno rozhodnuto, neboť takové věci – viz covid-19 – se plánují dlouhé roky dopředu? Najdou si zase něco jiného...

Šifra se spíše snaží ukázat, že není čas ztrácet čas, ale že je třeba se tomu, jak se věci mají, snažit nejprve co nejlépe porozumět, přijmout to a svůj život uzpůsobit tomu, jak věci na vnější úrovni bytí skutečně fungují,



Položili jste si někdy otázku, kam vlastně od těch dob tihle králové a velmoži, kteří ve feudalismu všechno vlastnili a ovládali, najednou zmizeli?

čí a hlásají, jak je třeba svrhnout globalisty, sesadit staré politiky a dosadit nové lidi (kde by je jako vzali?), a pak se rázem z pekla na Zemi stane ráj. Zvyšují se jim sice dosahy na sociálních sítích, ale zároveň tím prozrazují, že jim jde především o získávání laciných bodů, nebo že pořád ještě nepochopili, jak svět vlastně funguje. Anebo se prostě jen sami snaží dostat do politiky. Ano, i to je legitimní cíl. Alespoň něco malého změnit z hlediště společenského fungování se dá skutečně jenom tam. Rozhodně to ale není tak snadné, jak si většina lidí představuje. Navíc na to musí mít člověk silnou a dravou náturu, a ne každý se do tak toxického a konkurenčního prostředí hodí.

Jasně, můžeme křičet, že jsou to všichni lumpové a že bez nich by bylo na Zemi líp (opravdu?), ale k čemu by nám to asi tak bylo? Teď sice různí bojovníci za lepší svět křičí, jak si po konci liberálů vezmou moc

nikoli se je pokoušet měnit tak, aby fungovaly podle nás a podle toho, jak bychom si možná přáli. Smířit se s realitou, v jaké žijeme, to je ten výraz. A vycházet z toho a být na ni vždy dobře připraveni.

Relikt minulosti?

Položili jste si ale někdy otázku, kam vlastně od těch dob tihle králové a velmoži, kteří ve feudalismu všechno vlastnili a ovládali, najednou zmizeli? Kam se poděly jejich vlivy a majetky? Mohly se skutečně někam ztratit, nebo se pouze ztratili z očí veřejnosti jejich vlastníci, kteří se nenápadně a naoko asimilovali do běžné společnosti?

Zkuste o tom alespoň chvilku popřemýšlet. Nejbohatší z nejbohatších, kteří po celá století vlastnili, rozhodovali a hromadili majetek, najednou někam zmizeli. Vydávají se za jakýsi reliktní minulosti a ve školách, v médiích, učebnicích i v historii předstíráme,

jako kdyby s přechodem od feudalismu ke kapitalismu a demokracii přestali existovat.

Bylo to takové kouzlo, nebo přesněji řečeno iluze. Vlastníci světa si totiž postupem času uvědomili, že jsou příliš na ráně a moderní společnost je třeba řídit trochu jinak. Ve feudalismu bylo snadné ovládat lidi, kteří králům a mocným rodinám vlastně patřili. Pak je ale ještě otázka, komu patřili králové a velmoži, kteří spolu často válčili, a na to válčení potřebovali půjčovat peníze a často dlužili svým dvorním lichvářům, abychom byli politicky korektní, obrovské sumy. Někdo jim ty boje o moc zkrátka musel platit, a pouze z daní by se moc dlouho bojovat nedalo.

Šlo o tak obrovské částky, které byly mnohdy nesplacitelné. Avšak věřitelé neboli bankéři byli za nesplacitelné dluhy rádi, protože za ně získávali rozhodující vliv a dlužníci se v podstatě stávali loutkami v jejich rukách a nástrojem k prosazování vlastních politických a obchodních cílů. Tak my vám část dluhu odpustíme, ale rádi bychom za to něco dostali...

lejším efektem kapitalismu je ale to, že v něm může být úspěšný i ten, kdo se nenarodil v privilegované vrstvě, ale nahoru se dostane vlastní prací a pílí. To ve feudalismu nešlo a hojně to rozšířilo vrstvy úspěšných lidí.

Nevýhoda feudalismu (pro feudály, u poddaných to bylo jasné) naopak spočívala v tom, že když se něco nepovedlo, panovník a velmoži byli příliš na ráně. Každý věděl, kdo nese zodpovědnost a na koho je třeba směřovat hněv. Rebelie braly vládnoucí vrstvě příliš mnoho prostředků a sil a systém vykazoval značnou nestabilitu. Kdo by chtěl být králem, na kterého se svalí veškerá vina, nebo šéfem špatně prosperujícího panství, kde třel prostý lid bídu s nouzí? Hned se vědělo, na koho vzít vidle.

Co ale řízení společnosti trochu vylepšit a zodpovědnost přesunout z jednotlivců a rozprostřít ji na celý systém? Bývalý panovník ani velmož už se najednou nemuseli promenovat na veřejnosti a svůj vliv ani bohatství nemuseli dávat tolik najevo, protože



Nevýhoda feudalismu spočívala v tom, že když se něco nepovedlo, panovník a velmoži byli příliš „na ráně“. Co ale zavést demokracii a zodpovědnost rozprostřít na celý systém?

Kdybychom si tedy chtěli odpovědět na otázku, kam se někdejší feudálové poděli, došli bychom k celkem zajímavým zjištěním. Jelikož stále víc lidí umělo po průmyslové revoluci číst a psát, a zlepšoval se jim život i vědomosti, a rostla jejich emancipace a individuální svoboda, musely se tomu uzpůsobit i metody vládnutí.

Když to hodně zjednodušíme, někteří králové, staré rodinné klany a další velmožové byli odstraněni, jiní se stáhli do ústraní, ale to neznamená, že se vypařilo i to, co jejich rody po staletí budovaly. Vytvořili pouze jinou společenskou vrstvu v novém společenském řádu, stali se vedoucími protagonisty kapitalismu a jeho různých odrůd (včetně socialismu). Spolu s těmi, kteří je financovali a kterým dnes říkáme bankéři. To bohatí a mocní lidé byli vždy hybateli jakéhokoli pokroku, to oni udávali a udávají trendy. A kapitalistou může být jenom ten, kdo vlastní kapitál. Ved-

formálními hlavami států a předsedy vlád se v kapitalismu a demokracii stali de facto jejich zástupci či delegáti, kterým se říká demokratičtí politici.

To, čemu se dnes říká demokracie skýtalo mnoho předností. Mezi ty hlavní patří vystrčení politiků do popředí a upozadění toho, kdo v rukou třímá skutečnou moc. Nikoli lid, ale nejbohatší lidé, jež veřejnost vůbec nezná.

Bylo opravdovým strategickým majstrštykem, když se fiktivní držitelé moci stáhli za oponu a alespoň formálně předali moc lidu. Vlk se tak nažral, ale koza zůstala celá. Bezvadně to vysvětluje hlavní hrdinka seriálu *Velmi nebezpečné známosti*, který loni natočila podle slavné předlohy streamovací platforma Amazon Prime. Caroline patří mezi privilegovanou vrstvu a o demokracii má zcela jasné představy: „Jde o to oběrat systém tak, abychom dostali, co chceme.“ A její povedený nevlastní bratr Lucien by dodal:

„A přimět a zmanipulovat lidi k tomu, aby dobrovolně dělali to, co chceme my.“ Tak si tedy, lidé, vládněte sami, ale pěkně podle nás.

Mezi mlýnskými kameny

Hlavním úkolem politiků bylo a je vyvažovat zájmy jednotlivých mocných zájmových skupin neboli lobbistů, kteří nejsou vidět. Je to nevděčná a náročná práce, protože musíte dělat to, co nepopudí ty, kteří vám umožnili tak významný post zastávat, ale zároveň nesmíte příliš naštvat ani konkurenční mocenské klany, které by vám pobyt ve funkci mohly též velmi nepříjemnit, a především jej výrazně zkrátit. (V lepším případě, v tom horším by vás mohli dostat třeba do tepláků, a v krajním případě by to mohlo dopadnout i hůř.) A tak je třeba umět tančit mezi mlýnskými kameny.

Nejnsnazší je proto ze všech možností naruknout voliče, protože těch se politik bojí ze



Tak jsem se právě dozvěděla, že když se budu snažit dělat svoji politiku, mám si sbalit fídlátka a vypadnout... Bývalá britská premiérka Liz Trussová vydržela ve své funkci rekordně krátkých pětáctýřicet dní, než byla „odejita“. Foto Profimedia

všech nejmíň. Samozřejmě, i mezi politiky jsou obrovské rozdíly. Ten schopný si dokáže počínat tak, že uspokojí zájmy mocenských skupin, ale nevykašle se ani na voliče, protože je dobrý vyjednávač, ochotný ke kompromisům, avšak s jasnou vizí a mantinely. A pak je politik neschopný či všeho schopný, který plní jenom to, co páníčkům na očích vidí a co mu přinese největší okamžitý prospěch. Je tak slabý, že umí jenom poslouchat.

Rozdíly jsou ale také v tom, jaká skupina elit daného politika do „boje“ vyslala a kterou zrovna reprezentuje. Nebo jinými slovy, jaká skupina elit zrovna drží v dané zemi rozhodující moc. Jestli ta, jejímž zájmem je prosazovat „liberální demokracii“, nebo nějaká jiná. To jsou právě ty změny, o kterých v Šíře mluvíme a které můžeme v současné době pozorovat v přímém přenosu.

Obecně ale platí, že politik, který v demokracii nedělá to, co by si přál volič, se sice

stane hromosvodem hněvu a nadávek, minimálně té skupiny, která ho nevolila, ale to nejhorší, co mu může volič provést, je to, že ho příště ne zvolí. A tak se musí snažit vytěžit z politiky co nejvíc, dokud tam je. Pokud ale popudí zákulisní hráče, kteří mu „pobyt“ v čele země umožnili, může skončit během několika dní.

Své o tom ví například bývalá britská premiérka Liz Trussová, s níž se systém, který přitom sama celou dobu vzorně reprezentovala, vůbec nemazlil. A dal jí jasně najevo, kde je její místo a že si jako pouhá předsedkyně vlády nemá co vyskakovat. Paní Trussová se s tím, co v politice zažila, na začátku ledna svěřila divákům populárního podcastu *The Peter McCormack Show*: „Lidé v Británii se probouzejí a uvědomují si, že v této zemi máme zkrachovalý stát. Dříve si říkali, že máme pouze tu nejzbytečnější bandu nečinných politiků na světě. Vy-

hodme je a zvolme místo nich novou partu. Nyní zjišťují, že pokaždé, když to udělají, se situace nezlepší. Takže je tu zásadní problém. Ale pořád si nemyslím, že lidé... Jak bych to řekla? Můj pohled na to... Uvědomění, jak moc a kolik je toho potřeba změnit... je silnější než u většiny lidí.“

„Protože jste to zažila na vlastní kůži?“ nahrál jí moderátor Peter McCormack. „Ano, protože jsem to zažila na nejvyšší úrovni ve vládě. Zažila jsem, jak mi metaforicky přiložili pistoli k hlavě, abych neprováděla určitou politiku,“ vypálila Liz Trussová, jež ve funkci premiérky a šéfky Konzervativní strany vydržela od září do října roku 2022, tedy pouhých pětáctýřicet dní, než byla v obou funkcích nahrazena „tvárnějšími“ kolegy.

Inu, řeči se vedou, voda teče. Než je do funkce dosazen někdo jako Donald Trump a najednou jde všechno, co předtím nešlo, až podezřele hladce... **vid** ●

Mrtvá NEVĚŠTA

Když přinese vykalkulovaný sňatek místo rozkvetu temnotu...

Jestliže jsme si na příkladu osvětleného kardinála Richelieua ukázali, že vůbec nezáleželo na tom, zda byl chválen, nebo haněn, ale na tom, co dělal a jaké měla jeho práce výsledky, neboť udělal Francii znovu velikou, platí to pochopitelně i naopak. Nehledě na to, jak byl Volodymyr Zelenskij a jeho svita „cinknutým“ západním mainstreamem adorován, plácán po rameňou, obhajován i heroizován, i jeho „práce“ je a bude hodnocena podle toho, co reálně přinesla. Rozkvět, nebo temnotu?

Připomněl bych v této souvislosti slova bývalého velvyslance v Rusku a na Ukrajině a jednoho z mála skutečně vzdělaných českých politiků Jaroslava Bašty v souvislosti s Euromajdanem. Tedy nejdůležitější události 21. století, která se stala spouštěčem či rozbuškou změny světového politického řádu, kterou právě nyní zažíváme.

Krátce po Majdanu, přesně před deseti lety, již bohužel zesnulý diplomat pronesl slova téměř prorocká: „Každá revoluce, každý převrat se má hodnotit podle toho, čeho dosáhl. Zda se ta situace vylepšila, nebo naopak. Oni před rokem demonstrovali proto, že se jim nelíbil oligarchický způsob vlády.

tomu, co se na Ukrajině děje, se svět přiblížil k válečné konfrontaci,“ popsal situaci zcela přesně v pořadu České televize Události, komentáře 20. února 2015.

Nesporným faktem je, že se „lidovým“ Euromajdanem, následnou konfrontací s Ruskou federací a neustálou eskalací napětí a bezpečnostních rizik v následujících osmi letech situace země, která na tom byla prachbídňe i předtím, ještě výrazně zhoršila. A to v té době ani Jaroslav Bašta, který rozuměl hlubším historickým a politickým souvislostem jako málokdo (a proto mohl provádět nejen zasvěcené analýzy, ale i kvalifikované předpovědi do budoucna), netušil, že občanská válka na východě země byla tehdy jen předeherou k mnohem větší a ničivější konfrontaci se sousedním Ruskem. Na kterou se Ukrajina, jejíž armáda na to byla vyzbrojována a cvičena Spojenými státy americkými a NATO, pečlivě celých osm let připravovala, místo aby se věnovala zlepšení své situace.

Pokud by se Ukrajina pod moudrým západním dozorem začala ekonomicky reformovat, rozvíjet a připojila se i se všemi těžkostmi k unijnímu trhu, kradlo se tam o trochu méně než dřív, slova o příklonu



Realita vzletná slova vyvrátila bez ohledu na to, jak často je všichni ti bezpáteční ničemové, vládnoucí gangsteři na Ukrajině i liberálové na Západě až do omrzení opakovali.

Dneska tam těch oligarchů mají víc, někteří oligarchové už vlastní dokonce svoje území, například kaganát Igora Kolomojského v Dněpropetrovsku. Ekonomická situace, kvůli které tenkrát protestovali, je neporovnatelně horší, vypukla občanská válka na Východě, bojují tam ukrajinští občané proti ukrajinským občanům a vměšují se do toho vnější síly z obou stran. Obávám se, že kvůli

k Západu by byla myšlena vážně a od původních slibů účastníkům Euromajdanu se posléze přešlo i k činům, dalo by se všem těm vzletným slovům o svobodě a demokracii, která létala v éteru a v médiích, snad i věřit. Realita je ale vyvrátila bez ohledu na to, jak často je všichni ti bezpáteční ničemové, vládnoucí gangsteři na Ukrajině i liberálové na celém Západě až do omrzení opakovali. Je to



velmi jednoduché, neb fakta a stav země hovoří samy za sebe. Aniž bychom cokoli dalšího museli dodávat, jak to s Ukrajinou jejich „zásluhou“ dopadlo, teď každý vidí.

Co ještě, kromě toho, že o blaho Ukrajiny ani její příklon k Západu nikdy nešlo, pomajdanovská realita všedních dní ukázala? Pohříchu nic jiného, než že měla Ukrajina Američanům a Evropanům posloužit jednak



Máme zavřeno... Foto Profimedia

jako rozšířený obchodní prostor, a jednak jako strategické místo pro oslabení či poškození Ruska, případně nástupní prostor pro jeho pozdější napadení. A kdyby se zadařilo, tak i zničení.

Pokud by se Ukrajina přidala na Západ, ať už dobrovolně (Janukovyč), nebo nedobrovolně (Majdan), daly by se tam – jako po celé Evropě – snadno rozmístit vojenské zá-

kladny Spojených států amerických, potažmo NATO, které bývaly a stále ještě bývají, jak si ukážeme za chvíli, tím nejpádňším přesvědčovacím argumentem a nástrojem globální dominance, jaký si lze vůbec představit.

Anebo, vezmeme-li to z opačné strany, pokud by se Ukrajina přidala na Západ a cílem Majdanu bylo zlepšit její situaci, pak by si

hleděla sama sebe a snažila se o svůj rozvoj. A Rusko ani nikdo jiný by s tím nic nenadělal a každý by musel toto rozhodnutí nakonec respektovat.

Rozhodně by ale ten čas a prostor, který si vymajdanovala, místo toho nevyužila k tomu, k čemu je nakonec využila či zneužila, tedy k destrukci. A drsně by neprovovala svého souseda, neschvalovala nové

zákony zakazující ruštinu jako úřední jazyk, když jím mluví půlka obyvatel, neupalovala by etnické Rusy v Domě odborů v Oděse a nevypouštěla z klece nácky z Právých sektorů, Azovů či Ajdarů. To jsou zřejmá a nezpochybnitelná fakta, ať už je někdo chce vidět a přiznat, nebo lže jako liberální demokrat. Hleděla by si zkrátka sama sebe a nepouštěla se do (sebe)vražedných věcí, do kterých se nakonec pustila.

Naivnější pozorovatel by se mohl pohoršovat nad tím, že byla Ukrajina Západem v podstatě sprostě zneužita, neboť byla napřed nalákána na západní blahobyty, prosperitu a zboží, ale místo Châteauneuf-du-Pape dostala jen špínu, svrab a neštovice. A zrelé tanky Leopard. Jako když si sňatkový podvodník a zdánlivý lev salonů, který čelí hrozbě úpadku, namluví kulhavou a šilhající nevěstu, před kterou hraje haura, aby ho dostala z problémů.

Ekonomická situace Ukrajiny se tedy, světe, div se, po násilné změně režimu nejen nezlepšila, ale prudce zhoršila. (Alespoň tedy země jako takové, neboť ekonomická situace majdanistů a nové politické garnitury a jejích přísluhovačů se na úkor státu nepochybně zlepšila.) A po zahájení další fáze konfliktu v roce 2022, kterému se dalo snadno předjet, šla již beztak chatrná ukrajinská ekonomika do háje úplně. Ani to ale nakonec vyčuranému západnímu „ženichovi“ k záchraně nestačilo, a místo aby se zachránil, jak plánoval, stáhl svou rozčarovanou nevěstu s sebou ke dnu.

Hrubý domácí produkt klesl v roce 2022 okamžitě o 30 %, takže na tom byla země ještě hůř než před Majdanem, který se oháněl snahou o zlepšení. Propadl se na stejných 9000 dolarů, na jakých byl před převrácením. Ale k tomu byla ještě zničena ukrajinská energetická i jiná infrastruktura, zničeny byly celé vesnice a města na východě, a kromě Krymu ztratila země minimálně pětinu dalšího území. A pokud bude konflikt pokračovat, bude rekordním tempem přicházet o další a další kusy země. Navíc se válčící země nemůže věnovat rozvoji hospodářství, nevydělá si tedy ani na vlastní provozní náklady (o nákladech na válčení ani nemluvě), a tak „jede“ kompletně na dluh. Kvůli zahraniční „pomoci“ a půjčkách ve výši stovek



Ukrajina byla nalákána na západní blahobyty, prosperitu a zboží, ale místo Châteauneuf-du-Pape dostala jen špínu, svrab a neštovice...

miliard dolarů a eur proto již ani není schopna suverénní existence.

V momentě, kdy by Západ přestal Ukrajinu financovat, by se okamžitě položila a skončila by nejen válka, ale i Ukrajina. Je to stát, který již v samostatné podobě v podstatě neexistuje. Válku už vyhrát nemůže (a ani nikdy nemohla), a tak se dřív nebo později rozpustí a případně některé z velmocí nebo bude mezi různé státy či nějakou říši rozdělena tak, jako byla ještě před více než sto

lety, neboť jde tak jako tak o uměle vzniklý stát sestavený z území, která historicky patřila k Rusku (později k Sovětskému svazu), Polsku, Litvě či Rakousku. Vždyť coby samostatná republika existuje Ukrajina teprve od roku 1991.

To ale není ještě pořád zdaleka to nejhorší. To nejsmutnější na tom všem je, že Ukrajina přišla úplně zbytečně o statisíce nebo již spíše miliony mužů produktivního věku a různých generací, kteří již nemohou ani válčit,



Každá éra se má posuzovat podle výsledků. Pokud ale skončí působení nějakého politika rozvrtem a zničením celého státu, smrtí statisíců obyvatel a prakticky ukončením jeho samostatné existence, je to dosti na pováženou...

Foto Profimedia

Fascinující je na všech těch tragických koncích vícero věcí. To, že si noví mocipáni chtěli nakrást stejně jako ti staří, ale jako vedlejší efekt přitom obětovali celou Ukrajinu, se dá na jednu stranu pochopit. Říkám pochopit, ne omluvit. Ale ten hlavní problém nastal kvůli tomu, že se do toho zapojilo i dostatečné množství obyvatel. Bez posvěcení lidu by se mohli Zelenskyj a spol. třeba stavět na hlavu, ale nic z toho, co napáchali, by nebylo možné. Vzpomínáte ale třeba u nás na covid? To je principiálně stejné. Lidi si za spoustu věcí mohou překvapivě sami.



ani se podílet na chodu hospodářství a případně obnově rozvráceného státu. Z toho všeho vyplývá jediné: žádná Ukrajina už neexistuje a po své porážce případně vítězi, tedy bude spadat pod Rusko, nebo se nějakou dohodou rozdělí na kusy mezi jiné státy. Podobně, jako tomu bylo ještě nedávno, kdy Ukrajina jako taková neexistovala a území patřilo jiným státům, viz výše.

Dosazen na špinavou práci

Vrátíme-li se tedy k otázce, proč by někdo dělal to, co začali majdanští představitelé po převratu a co dokončil Volodymyr Zelenskyj, existuje jediná odpověď: Byl do funkce dosazen někým, kdo jej na tuto špinavou popřevratovou práci najal. A kdo to byl, není tak těžké uhadnout, protože to byl ten, kdo to taky celé platil. Tedy Spojené státy americké, potažmo kolektivní Západ pod jejich „vedením“.

Otázka, proč by někdo dělal něco takového a úmyslně zničil svoji zemi, což na první pohled přece nedává žádný smysl, je samozřejmě čistě hypotetického charakteru. Museli bychom totiž vyjít z předpokladu, že by se Ukrajina mohla rozhodovat samostatně a nedocházelo by k zásahům do ukrajinských záležitostí zvnějšku, tedy ze strany USA nebo EU. Neboli pokud by

se Zelenskyj a jeho svita rozhodovali sami. A tady je třeba na rovinu říct, že se Zelenskyj a jeho lidé dostali do čela státu již s tím vědomím, že budou muset provádět politiku svých sponzorů, nikoli svoji vlastní.

Logicky, protože kdyby mohli dělat politiku vlastní a rozhodovat se podle toho, co je dobré pro Ukrajinu, nemusel se dělat žádný Majdan a mohlo vše zůstat při starém. Prostě by jenom byli u moci a drancovali by stát, jako to dělali i všichni jejich předchůdci.

O čem to mluvím? O ničem jiném než o tom, co se stalo s předmajdanovským, tedy posledním legitimně zvoleným prezidentem Ukrajiny Viktorom Janukovyčem. Ten se ve funkci udržel přesně do chvíle, než odmítl podepsat takzvanou asociační dohodu týkající se budoucího vstupu Ukrajiny do Evropské unie a podmínek, jež musí země splnit. Kdyby Janukovyč podepsal a držel západními přáteli nastavený kurz, byl by možná prezidentem dodnes. On ale kvůli zjevné nevýhodnosti podmínek a donucení k fatálnímu narušení obchodních vztahů se sousedním Ruskem, kam přitom proudilo více než 25 % ukrajinského exportu a obě hospodářství spolu byla značně propojena, tuto dohodu podepsat odmítl. Nakonec byl rád, že stihl z Kyjeva včas zdrhnout... vid ●



V zájmu DOBRA

Někdy je tomu demokratickému štěstíčku třeba jít naproti a trochu mu pomoci...

O přesvědčovacích metodách, které se v zákulisí světové zahraniční politiky používají, promluvil například ve velmi zajímavé knize *Zpověď lovce ekonomik* její autor John Perkins, který kdysi pracoval jako takový „přesvědčovatel“. Jeho úkolem bylo prosazovat ve světě globalizaci amerického stříhu takřkajíc všemi prostředky. Samozřejmě v mnohem lákavějším obalu.

Oficiálně pracoval jako ekonom významné světové poradenské společnosti. Měl

na starosti velké projekty v USA, Asii, Jižní Americe či na Blízkém východě. Přípravoval plány rozvoje a ekonomickou prognostiku, vytvářel analýzy, byl poradcem Světové banky, Mezinárodního měnového fondu, radil také OSN a vládám Kuvajtu, Íránu či Indonésie... K tomu řídil týmy poradců a kolegů a vyhledával nové „talenty“. A všechno to bylo zabaleno do načančaného balíčku s růžovou mašličkou a názvem „odstraňování chudoby ve světě“.

To je životopis, jakým se nemůže chlubit každý. „Logo naší společnosti, které se nacházelo na konci mého životopisu a bylo hlavičkou všech písemných návrhů a zpráv, mělo značnou váhu ve světě mezinárodního byznysu; byl to důkaz autenticity a vyvolával stejnou důvěru, jako je tomu u originálu diplomů, které zdobí kanceláře právníků

a ordinace lékařů (...). Oficiální životopis mě vykresloval jako velmi schopného člověka na svém místě, ředitele odboru v rámci prestižní poradenské společnosti, který cestuje po celém světě a vytváří širokou škálu studií, na jejichž základě se stane svět bohatším a civilizovanějším,“ svěruje se John Perkins v knize, kterou napsal a která se stala bestsellerem.

Běžný marketing, řekněte si, vždyť takhle „vylepšeně“ se dneska prezentuje kdejaký manažer, který potřebuje něco „střelit“. Tohle byl ale jiný případ, neboť John Perkins a jemu podobní lidé neměli za úkol něco prodat, jako v běžném obchodě, ale přimět druhou stranu ke „spolupráci“ v rámci prosazování hegemonie Spojených států amerických, před níž – až donedávna – nebylo úniku. „Podvod nespočíval v tom, co je v mém životopise napsáno, ale v tom, co



Ilustraci foto Adobe Stock

tam napsáno není. (...) Například že byl na mě vyvíjen obrovský tlak, abych vytvářel hrubě nadsazené odhady hospodářského rozvoje nebo že většina mých aktivit se točila okolo zprostředkování obrovských půjček, které země, jako jsou Indonésie nebo Panama, nemohou nikdy splatit. (...) Nikde nebyla zmíněna ani skutečnost, že jsem přijal svou funkci, protože jsem byl ochoten vytvářet zkrácené studie na objednávku mých nadřízených. (...) Nejzvláštnější mi však připadla poslední položka na seznamu mých klientů: ministerstvo financí Spojených států a Saúdské království.

Někdo by to mohl považovat za chybu tisku, kdy dva oddělené řádky omylem splynuly v jeden. Většina lidí by nikdy nepřišla na to, že to takhle bylo uvedeno schválně. Bylo to tak napsané proto, aby zasvěcení pochopili, že jsem byl jedním ze členů skupiny, která se podílela na největším kšeftu století a že ten kšeft ovlivnil chod dějin, byť noviny o něm nikdy nepsaly. Podílel jsem se na tvorbě smlouvy, která zajistila nepřetržitý tok ropy do amerických rafinerií, chránila saúdskou královskou rodinu, podílela se na

financování Usámy bin Ládina a ochraně mezinárodně hledaných zločinců (...) Ten jediný řádek byl jednoznačným vzkazem pro ty, kteří se pohybovali v naší branži. Jeho sdělení bylo jasné: tohle je člověk, na něhož je možné se spolehnout.“ A se kterým není radno si to rozházet...

Důležitá pak byla především takzvaná přesvědčovací část, při které bylo potřeba dané nabídky a rozvojové programy „v zájmu dobra“ za každou cenu prosadit. Pokud to bylo něco pro nadnárodní společnosti či zájmy Spojených států skutečně důležité, dostala druhá strana obvykle velkoryse na výběr. Takové taktice se odnepaměti říká cukr a bič. „V jedné ruce mám pro vás stovky milionů dolarů, když budete hrát hru podle našich pravidel. A ve druhé ruce mám pro vás pistoli s kulkou; v případě, že se rozhodnete plnit sliby, které jste dal občanům v předvolební kampani,“ popsal s nadsázkou „lovce ekonomik“ Perkins v jednom z rozhovorů, jak probíhalo přesvědčování jednoho z ambiciózních jihoamerických vůdců.

Lapání do této nadnárodní sítě mělo podle Perkinse tři fáze. V té první nastupují lovci ekonomik, jako je on, kteří politiky motivují a přesvědčují úplatky či výhrůžkami. Pokud ani jedno z toho nezabere a politik odmítne, nastupují na scénu takzvaní šakalové, kteří pomohou v zemi zorganizovat a rozpoutat státní převrat. Když politik vyvázne ve zdraví a „skrytými“ silami pod-

ho nějaký méně tvrdohlavý nástupce a tvárnější kádr. Ten podepíše vše, co je potřeba, protože ví, proč se do funkce dostal a co by se stalo, kdyby to nepochopil.

Dohoda na draka

Někdy už jsou ale věci tak rozjeté, že nemusí pomoci ani to, pokud „přesvědčovaný“ politik pod tlakem ustoupí a je ochoten souhlasit s něčím, co dříve odmítal. To se stalo například při zmiňovaném ukrajinském Majdanu.

Otloukánek Janukovyč, na kterého se Západ snažil svalit vinu, se svůj předem připravovaný pád rozhodl oddálit tím, že s organizátory puče uzavře dohodu. Dohodu o tom, že odejde, a ještě předtím vyhlásí předčasné volby. Nejzajímavější na tom bylo, s kým dohodu o svém odchodu vlastně uzavíral. Tu totiž přijeli naprosto skandálně organizovat ministři zahraničí z Polska (Radoslaw Sikorski), Francie (Laurent Fabius; místo něj ale nakonec finální dohodu po ministrově odjezdu podepsal ředitel ministerstva zahraničí Eric Fournier) či Německa (Frank-Walter Steinmeier).

Možná aby se od toho, že cizí mocnosti ve skutečnosti asistují u odstraňování demokraticky zvoleného prezidenta z úřadu, odvedla pozornost, hned druhý den poté, co Janukovyč dohodu uzavřel a fakticky si tím zachránil kůži (nebo si to alespoň myslel), opozice tuto dohodu porušila a Janukovyč



Důležitá byla především takzvaná přesvědčovací část, při které bylo potřeba dané nabídky a rozvojové programy „v zájmu dobra“ za každou cenu prosadit.

porování opozičníci jej nepověsí, což se nezřídká děje v méně civilizovaných státech, má opět dvě možnosti. Pokud je natolik vystrašen a situace nezajde tak daleko, protože se včas lekne a podvolí již při náznacích toho, co všechno by se mu mohlo stát, může se ještě zachránit, splnit přání „lidu“ a stát se třeba respektovaným „reformátorem“, který se poučil ze svých chyb. Pokud se ale neumoudří a věci se dají rychle do pohybu, je „lidovým“ povstáním odstraněn a vystřídá

musel uprchnout z Kyjeva. Přesto, že někdo, kdo podepíše dohodu, která jej chrání před násilným svržením a umožňuje mu předat moc, není z logiky věci tím, kdo by měl sebemenší důvod dohodu porušit, padla opět vina na něj. Prý zabránil realizaci dohody tím, že utekl (ale už se neřešilo, proč utekl). Tak alespoň zní oficiální vysvětlení pro chorumyslné.

Od té doby slyšíme onu pohádku o „lido-
vém“ Majdanu proti ošklivému a zlému pre-

zidentovi, který bránil „svobodě“, „demokracii“ a „evropským hodnotám“. „Není možné, aby tři ministři zahraničních věcí asistovali při podepsání dohody mezi dvěma znesvářenými stranami a aby ta dohoda vydržela pouhých pět hodin,“ prohlásil opět v České televizi znalec ukrajinských i ruských poměrů Jaroslav Bašta.

Vyhnutí demokraticky zvoleného prezidenta, který navíc pár hodin předtím souhlasil s předčasnými volbami a omezením vlastních pravomocí, už nelze nazvat revolucí ani při stížení sněžnou slepotou. Daleko výstižnější označení je státní převrat, na němž se navíc rozhodující měrou podílely násilné skupiny kolem nacistického Právého sektoru.

Spolehlivé kádry

Jsou ale i tací, na které nestačí ani šakalové a převraty v dané zemi vládnoucí režim ustojí nebo odrazí. Například proto, že má silnější pozici a vládne v zemi pevnější rukou. A když mu začíná téct do bot, dokáže

že bude použita jako americké beranidlo proti Rusku, bylo po Majdanu již rozhodnuto. A kdyby nebyli západními kurátory dosazení do čela země lidé jako Porošenko, Kolomojskyj či Zelenskyj, našel by se dozajista někdo jiný, dostatečně šílený, ambiciózní a ochotný k tomu, aby vyměnil budoucnost své země za svůj momentální finanční a mocenský prospěch. Jinými slovy, v tomto případě ani nemusela být ve druhé ruce kulka, neboť úplně stačila první ruka s miliony a miliardami dolarů. Vzhledem k tomu, že potíživista Janukovyč byl odstraněn, mohlo se vybírat z celé řady zájemců o uvolněné křeslo a podpořit v „demokratizaci“ ty nejochotnější a nejchamtivější.

To například současného ukrajinského prezidenta ani jeho soupeřníky sice nikterak neomlouvá, neboť mohl zůstat i nadále známým televizním bavičem a Sluhou národa, a neupisovat duši čertu za americké dolary, avšak dostatečně to vysvětluje, proč nemohl poté, co kývl na nabídku stát se



V takovém případě, když s konkrétními vůdci není „rozumná“ řeč a nezafunguje ani „lidové“ povstání, nastupuje celá americká armáda.

přitvrdit a vzpoury potlačit, případně se ubránit západním sankcím a vměšování do vnitřních záležitostí daného státu. To se stalo například v Iráku či Libyi, a částečně také v Sýrii, ale i na konci 90. let v Srbsku.

V takovém případě, když s konkrétními vůdci není „rozumná“ řeč a nezafunguje ani „lidové“ povstání, přestože jsou jejich státy předurčeny sehrát důležitou roli na geopolitické šachovnici, nastupuje celá americká armáda či vojska NATO (což je v podstatě totéž). Jak dopadli Saddám Husajn a Muammar Kaddáfí asi ani nemusíme připomínat. A že by se od té doby staly Irák a Libye nějakou oázou prosperity, to se také říct nedá. Naopak, uvážíme-li, jak se tam lidem žilo před západní „demokratizací“, museli bychom tehdejší stav označit ve srovnání s tím současným jako učiněný ráj na Zemi.

Z tohoto úhlu pohledu tedy musíme konstatovat, že o osudu Ukrajiny a o tom,

„prozápádním lídrem“, jednat jinak, než jak po celou dobu svého „pobytu“ v čele země jednal. Tedy proti zájmům vlastní vlasti a ve prospěch jiných, řekněme nadnárodních zájmů. No uznejte, nebylo by příliš logické ani taktické investovat 5 miliard amerických dolarů, jak přiznala manažerka barevných revolucí Victoria Nulandová, do pracného a násilného svrhávání nevyhovujícího režimu, který to chtěl hrát „rovnocenně“ na obě strany a vycházet jak se Západem, tak s ruským sousedem (což mu ale nebylo dovoleno); a pak si nepohlídat, aby se na vedoucí flek nedostal někdo kádrově neprovořený a nepodchycený.

Kdyby tedy alespoň teoreticky mohl nešťastník Zelenskyj o něčem samostatně rozhodovat a řídit se tím, co je dobré pro jeho zemi, a ne pro její sponzory, mohl by sice dělat na Rusy ramena a provokovat, ale nikdy by to nenechal zajít tak daleko, aby

Autor bestselleru Zpověď lovce ekonomik John Perkins dobře ví, jak to ve světové politice chodí.

Foto Profimedia



nechal cizí armádu Ukrajinu napadnout. To by mohl udělat jenom úplný blázen. Anebo někdo, kdo to dostal od někoho za úkol, a právě kvůli tomuto úkolu byl do své funkce dosazen!



Pokud by tedy za nějaké hypotetické, avšak za daných okolností neuskutečnitelné reality, která po Majdanu nemohla nastat, ukrajinský prezident postupoval racionálně a v zájmu vlastní země, což

znamená, že by neprovokoval, nevyvolával džina ukrajinského nacismu a nacionalismu, neeskaloval napětí a snažil se vycházet jak se západem, tak se svým sousedem, s nímž se mu národnostně překrývá

velká část obyvatel, bývalo by se nestalo nic z toho, k čemu došlo po roce 2022. A to by byla pro tuto zemi jasná výhra. Namísto toho ale přišel debakl netušených rozměrů.

vid ●

Smrtící PAST

Jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá...

Na otázku, proč by někdo provokoval většího a silnějšího souseda, místo aby se s ním snažil mít co nejlepší vztahy jako před státním převratem v roce 2014, a zatáhl by zemi do války, i když to na první pohled nedává žádný smysl, jsme si tedy již odpověděli.

Tím, že se lidé jako Zelenskyj stali tvářemi „nové“, násilně „demokratizované“ Ukrajiny, sice na čas získali takřka neomezený vliv, a s ním i věci, které k němu patří, tedy především peníze, ale zároveň se vmanévrovali do situace, která pro ně nemá žádné dobré východisko.

Těžko říct, jestli si mysleli, že tuhle válku proti Rusku, s podporou Západu, mohou vyhrát, nebo věřili, že vytěží ze svých postů maximum a dále do budoucnosti nehlédli,

válka z pohledu Ameriky logická a pochopitelná, je to samozřejmě myšleno nikoli z lidského, ale z mocenského a geopolitického hlediska. Nikoli z pozice slušného chování nebo humanity, protože o tu v souboji o vládu nad světem nikdy nešlo a nepůjde. Tam prostě určuje odjakživa pravidla síla.

Z pohledu Ukrajiny, která se kvůli zaprodání jejího pomajdanovského politického vedení a kupě dolarů do jejich kapes do tohoto sebezničujícího dobrodružství pustila, to ale nemohlo dopadnout dobře za žádných okolností. A to ani v případě, že by nakonec neprohrála tak drtivě (nic nezískala a všechno ztratila), jako se jí to nakonec „podařilo“. Dokonce i kdyby „vyhrála“, což by se v jejím případě rovnalo ubránění se Rusku a jeho vytlačení ze svého území.



Zelenskyj teď, chudák, ani nemůže uspořádat volby, protože by je drtivě prohrál. A jakmile nebude u moci, Ukrajinci, kterým zničil stát a budoucnost, po něm tvrdě půjdou.

jisté již ale v tuto chvíli je, že ať už počítali s čímkoli, tak se přepočítali.

Z pohledu USA, které ztrácejí svou dominanci a oslabení či zastavení Ruska pro ně znamenalo poslední zoufalou šanci, jak se udržet v pozici vedoucí světové mocnosti, jež z pozice síly může diktovat ostatním, bylo rozpoutání války zcela racionálním a logickým krokem. Technicky ji samozřejmě zahájilo Rusko, ale o to, aby to udělalo, se svým vyzbrojováním Ukrajiny a agresivní politikou, kterou naordinovaly Zelenskému, postarali Američané; to dneska už snad každý chápe. A pokud ne, tak je hlupák nebo liberální lump, kterému Trump zruší kapesné. A těžko říct, co je horší. Druhá poznámka, než někdo šifru vezme za slovo a nařkne třeba z militarismu. Když píšu, že byla tahle

Náklady na to by byly tak vysoké, že by se stejně neobešly bez masivní vojenské a finanční pomoci ze zahraničí. Zatímco Rusko válčilo a válčí za své a jeho ekonomika šlape, přestože země čelí silným západním sankcím a válčení je drahé, a přesto, že se potýká kvůli obrovské konjunktuře zbrojního průmyslu, v němž pracuje značná část obyvatelstva, s vyšší inflací, neboť prosperita zbrojařského odvětví zvedá mzdy, a tím pádem i ceny v celé ekonomice, Ukrajina skomírá a jede na (nesplacitelný) dluh.

Jinými slovy, ztratila svoji suverenitu. A i kdyby se Rusku se všemi těmi západními zbraněmi a miliardami ubránila, opět by tím pouze ztratila. Stejně jako teď, když prohrála, by přišli Američani a řekli: „Platili jsme vám celou válku, nejste schopni splá-

cet, tak nám odevzdejte průmysl, nerostné suroviny, obilí a všechno, co máte, a budeme si kvít.“

Druhá věc je, že i když už situace dospěla až k zahájení války a po Zelenského štekání na Mnichovské bezpečnostní konferenci v roce 2022, že Ukrajina požaduje jaderné zbraně, následoval vpád ruských vojsk, stále byla možnost zatáhnout za ruční brzdu.

Rusové Ukrajinu před podobnými kroky a plány včetně usilování vstupu do NATO varovali a v rámci snah o zajištění vlastních bezpečnostních záruk ze strany Západu dlouhodobě deklarovali, že je pro ně přibližování infrastruktury NATO k jeho hranicím nepřijatelné a jde o pověstnou červenou linii, přes kterou nejede tank. A že je třeba, aby se Západ s Ruskem dohodl. I tehdy, kdy ruská armáda překročila ukrajinské hranice, vyjadřovalo Rusko ochotu se domluvit.

A proto hned po začátku ruské invaze na Ukrajinu přistála v roce 2022 na stole dohoda, která by byla výhodná pro obě strany. Teď mám samozřejmě na mysli Ukrajinu a Rusko, nikoli USA, které – z důvodů, o nichž byla řeč – potřebovaly, aby se do sebe oba strategicky významné sousední státy naopak hlava nehlava pustily.

Z textu dohody a průběhu jednání v Istanbulu, jež na základě otevřených, ale i přesných zákulisních informací analyzovali emeritní profesor politických věd na Svobodné univerzitě Berlín Hajo Funke a Harald Kujat, bývalý náčelník generálního štábu německého Bundeswehru a předseda vojenského výboru NATO, a který zveřejnil bývalý dlouholetý náměstek generálního tajemníka OSN Michael von der Schulenburg pod názvem *Jak byla promarněna šance na mírové urovnání ukrajinského konfliktu (How The Chance Was Lost For A Peace Settlement Of The Ukraine War)* 14. listopadu 2023, přitom víme, že oba státy byly ochotny tuto dohodu podepsat, neboť se shodly na všem podstatném.

„Z podrobné rekonstrukce tehdejšího mírového úsilí vyplývá několik závěrů: 1) Pouhý měsíc po zahájení ruské vojenské intervence na Ukrajině se ukrajinští a ruští vyjednavací velmi přiblížili finální dohodě o příměří a nástinu komplexního mírového řešení konfliktu; 2) Na rozdíl od dnešního stavu prezident Zelenskyj a jeho vláda vyvinuli vel-



Foto Adobe Stock



ké úsilí, aby s Ruskem vyjednali mír a válku rychle ukončili; 3) Na rozdíl od západních interpretací se Ukrajina a Rusko tehdy shodly, že důvodem války bylo plánované rozšíření NATO. Proto se při mírových jednáních zaměřily na neutralitu Ukrajiny a její zřeknutí se členství v NATO. Na oplátku by si Ukrajina zachovala územní celistvost s výjimkou Krymu; 4) Není pochyb o tom, že tato mírová jednání ztroskotala na odporu NATO a zejména USA a Velké Británie. Důvodem je, že taková mírová dohoda by se rovnala porážce NATO, ukončení expanze NATO na východ, a tím i konci snu o unipolárním světě ovládaném USA; 5) Neúspěch mírových jednání

v březnu 2022 vedl k nebezpečnému zintenzívnění války, která stála život statisíce lidí, zejména mladých, hluboce traumatizovala mladou generaci a způsobila jí nejtěžší duševní a fyzické rány. Ukrajina byla vystavena obrovské destrukci, vnitřnímu vysídlení a masovému zbídačení (.); 6) Vyjednávací pozice Ukrajiny je dnes mnohem horší než v březnu 2022 a Ukrajina nyní přijde o velkou část svého území; 7) Tehdejší zablokování mírových jednání poškodilo všechny: Rusko, Evropu, ale především ukrajinský lid, který platí krví za ambice velmocí, a pravděpodobně za to nic nedostane," vysvětlil tehdy naprosto precizně podstatu věci zkušený

diplomat. A budoucnost mu bohužel dala ve všem, ale úplně ve všem za pravdu.

Vyžerte si to sami

Zastavme se ale u Schulenburgova tvrzení o tom, že ukrajinský prezident Zelenskyj nebyl v březnu 2022 tím, kdo by jednání sabotoval a kdo by nechtěl dohodu podepsat. Nebylo to totiž v jeho zájmu. Pokud by se mu podařilo vrátit Rusy zpátky do Ruska na základě oboustranně přijatelné dohody, mohl by si býval dál nerušeně vládnout a užívat si plodů svého postavení, a všechno by bylo z jeho pohledu v pořádku. Problém byl ale v tom, že to rozhodnutí nebylo na něm, ný-



Tak prý ti mám vyřídit, Volodo, že žádný mír uzavírat nebudeš... Boris Johnson při své památné návštěvě v Kyjevě. Foto Profimedia

brž na jeho zaoceánských sponzorech, pro které bylo naopak žádoucí, aby se Ukrajina pokusila Rusko s jejich pomocí vojensky porazit, anebo aspoň silně oslabit či zaměstnat.

I když by Ukrajina definitivně přišla o Krym a musela by přistoupit na četné kompromisy a podmínky druhé strany, ve srovnání s tím, v jaké je Kyjev situaci nyní, by se pro ni takové příměří rovnalo téměř vítězství.

On tu dohodu nepodepsal pouze proto, že jej k tomu přiměly Spojené státy a jejich evropské posluhovači. Dnes již víme, že ji ukrajinské vedení nesmělo podepsat, nebo mu to bylo zakázáno po návštěvě tehdejšího

britského premiéra a největšího amerického spojence Borise Johnsona.

Na druhou stranu, nutil někdo herce a komika Zelenského, aby se montoval do světové politiky a stal se prezidentem po Američany placeném a organizovaném státním převratu? Nenutil, on dobře věděl, do čeho jde, a že za to, že bude moct stanout v čele země, bude muset poslouchat ty, kteří Ukrajině naposílali peníze a zbraně. To, jestli tušil, kam až to celé zajde a s čím vším bude muset souhlasit, nebo to zjistil až později, není podstatné. Podstatné je, že to byla jeho volba a byla to volba po všech stránkách špatná. Dostal se totiž vlastní tupostí a chamtivostí do pastí, ze které již nemůže uniknout.

V rozhovoru zveřejněném v týdeníku Berliner Zeitung v říjnu loňského roku o tom promluvil například bývalý německý kancléř Gerhard Schröder, který se mírových jednání přímo účastnil. Schröder byl v té době předsedou dozorčí rady ruské ropné společnosti Rosněft, a kromě toho je, jak víme, osobním přítelem ruského prezidenta Vladimira Putina (mimořádně stejně jako Donald Trump). O zprostředkovatelskou roli při jednáních Schrödera přitom kvůli jeho úzkým vazbám na Putina požádal sám

organizoval, když v rozhovoru pro CNN Turk 20. dubna 2022 uvedl: „Některé státy NATO chtěly, aby konflikt na Ukrajině pokračoval, aby oslabily Rusko.“

To, že to chtěly USA, je zřejmé a pochopitelné. Že by to chtěl ale i někdo jiný, například Velká Británie, která do Kyjeva vyslala tehdejšího premiéra Borise Johnsona, aby Zelenskému dohodu rozmluvil, tedy spíš zakázal? Proč by na tom, že chtěla Amerika zůstat světovou velmocí, měla mít zájem právě Evropa, když právě Evropa je tím, koho Amerika drží od druhé světové války pevně pod krkem? No přece právě proto...

Stejně, jako si naběhl pod tlakem Zelenskýj, si spolu s ním naběhla i celá Evropa. Zelenskýj teď, chudák, ani nemůže uspořádat volby, protože by je drtivě prohrál. A jakmile nebude u moci, Ukrajinci, kterým zničil stát a budoucnost a bezvýsledně obětoval miliony ukrajinských životů, po něm tvrdě půjdou.

Evropští „liberální“ vůdcové taky jenom aktivně dělali, co po nich Amerika chtěla, leč dopadlo to úplně stejně žalostně. Vsadili všechno na jednu kartu – vítězství USA. Jenže Amerika s Ruskem válku o Ukrajinu, na které se Evropa významně politicky, zbro-



Evropští „liberální“ vůdcové taky jenom aktivně dělali, co po nich Amerika chtěla, leč dopadli stejně žalostně jako Zelenskýj. Vsadili všechno na jednu kartu – vítězství USA. A to nepřišlo...

ukrajinský prezident Zelenskýj v naději, že se podaří najít způsob, jak tuto válku rychle ukončit. „Ještě předtím, než jsme se dohodli, jsme se rozhodli, že budeme pokračovat v jednání s USA. Na mírových jednáních v březnu 2022 v Istanbulu pak Ukrajinci nesouhlasili s mírem, protože jim to nebylo umožněno. Museli se nejprve zeptat Američanů na všechno, o čem jednali,“ nechal se slyšet Schröder. A pokračoval: „Ale na konci mírových jednání se nic nestalo. Měl jsem dojem, že se nemohlo nic stát, protože o všem se rozhodovalo ve Washingtonu. To bylo osudné.“ Schröderova slova pak potvrdil i turecký ministr zahraničí Mevlüt Çavuşoğlu, jenž tehdy istanbulské jednání or-

jařsky i finančně podílela, pokud bychom rovnou neřekli, že ji vyvolala, na celé čáře prohrála. A tak se po této porážce stahuje zpátky do Ameriky a ukončuje svoje působení v Evropě v rámci starého světového řádu Pax Americana. Jako obvykle všechno rozvrhla, a když se to nepovedlo, nechala ty, co jí za dolary nebo s pistolí u hlavy posluhovali (často obojí dohromady), napospas.

Neboli „my jsme to rozjeli a zainvestovali, ale když jsme nevyhráli, tak si tu porážku vyžerte (a zaplatte) sami“. To má obrovské důsledky nejen pro globální světový řád, neboť Evropa v něm byla prodlouženou americkou rukou, ale i pro samotnou Evropu...

vid ●



NA ČEM záleží

Na jakých pilířích stály celou dobu loučící se evropské hodnoty?

Co tohle všechno pro nás a svět bude znamenat? Někteří budou mít z konce systému Pax Americana radost,

jiní, například zaměstnanci politických neziskových organizací, které byly jeho prodlouženou rukou (nebo pendrekem?), to sledují s obrovským zděšením a těžko skrývanou panikou.

Na to, co vypadalo jako zdlouhavý proces na měsíce či roky, jak jsme byli z politiky zvyklí (kde se nová vládní garnitura první

dva roky rozkoukává a zbylé dva roky připravuje na volby, takže se nakonec nikdy nic důležitého nezmění), stačilo Trumpovi jenom pár dní. Během nich stačil „zlikvidovat“ green deal, rozpráshit genderovou agendu a zrušit zprofanovaný nevládní sektor, ve kterém se v posledních letech sdružovalo obrovské množství nemakačenek, vyžírku, škodičů a jiných budižkničemů, kteří za velké peníze (nikoli z přesvědčení nebo vnitřních pohnutek) decimovali a terorizovali celý západní svět. A ještě na to byli hrdí, machrovali, tvářili se moderně a progresivně



Foto Adobe Stock

a povyšovali se nad normální lidi, protože si mysleli, že když jsou „u lizu“ a hrají podle notiček zaoceánského hegemonu, žijí si na vysoké noze, a přitom nemusejí nic moc dělat ani umět, zůstane to tak už napořád.

Tito lidé, kteří pod sebou západní civilizaci řezali větev, na které sami seděli, celou dobu bláhově doufali a doufají, že až se to zlomí, oni – protože přece vzorně slouží mocným – budou zachráněni, a že se jim všeobecný úpadek nebude týkat.

Tomuto omylu opakovaně podléhají nejaktivnější patolízalové a přísluhovači všech

pochybných režimů; s výjimkou těch, kteří v tom umějí chodit a pohybují se ve vyšších patrech tuze obratně, neboť vědí, jak věci fungují, takže včas dokážou převléct kabáty a počínají si tak, jak popisuje ve svém románovém cyklu *Dědictví otců* Robert Merle – s taktikou „jednou tlapkou vpřed a druhou již na ústupu“.

Ti méně prozíraví, kteří tvoří různým režimům oporu, hrají si na lepší lidi a přidávají se vždy nejaktivněji k většinovému proudu, o kterém se domnívají – byť by byl sebesthorší či sebedestruktivnější –, že má největší sílu

a moc, a tak se na jeho vlnách oportunisticky svezou k lepším zítřkům (samozřejmě jen pro ně samotné, blaho či prospěch ostatních je vůbec nezajímá), však nikdy nepředvidají.

Někam se vydrápou, proinrikují či vyšplhají, a celí šťastní, že to dotáhli vysoko a mají se lépe než ostatní, ze všech sil hájí status quo. Je jim jedno, jestli zrovna podporují nacisty, komunisty nebo demokraty, nikdy nekoukají nalevo ani napravo a hledí jenom na to, aby se oni měli dobře na úkor ostatních; to jediné je ve skutečnosti zajímavé. Nějaké hodnoty, přesvědčení, ideje, lidskost, to všechno se prezentuje jen navenek a pružně mění s dobou.

U konce s dechem

To jsou například všichni ti bývalí partajníci, kteří chtěli měnit a zlepšovat KSČ zevnitř, a teď již třicet let stejně neúnavně zlepšují a hájí liberální demokracii. Šifra tyto „uvědomělé“ lidi nesoudí ani je nehodlá za jejich postoje nějak tepat, jako to s oblibou dělají těm, kdo s nimi nemávají v davu prapory, oni. Jsou jí v podstatě ukradení, pouze na jejich příkladu ukazuje, jak lidská společnost funguje. A jak je možné, že se v ní tak snadno uchytí šílenosti typu genderů, grýndýlů či nálepkování různých dezolátů...

„Státy fungují tak hladce, jak fungují, protože většina obyvatelstva není příliš inteligentní, bojí se odpovědnosti a netouží po ničem jiném než po tom, aby jim někdo říkal, co mají dělat. Pokud vládcí nezasahují do jejího materiálního pohodlí a jejího ctěného přesvědčení, je naprosto spokojená, když se nechá ovládat. Sociálně výkonní a intelektuálně nadaní lidé jsou právě ti, kteří nejsou spokojeni s tím, že jim někdo vládne,“ glosuje tento jev „podpořím cokoli, co mi přinese klid a výhody“ ve své knize *Kompletní eseje: 1926–1929, díl druhý* slavný britský spisovatel a myslitel Aldous Huxley.

Podobný oportunismus má přitom mnoho výhod z dlouhodobějšího hlediska. V případě, kdy je jejich oblíbený režim (tedy každý, který je zrovna u moci) ještě jakžtakž ve formě či na vrcholu sil. Ovšem ve fázi, kdy mu dochází dech a se silami je u konce, skýtá takovýto přístup mnoho rizik, která si oportunisté již z podstaty oportunismu, je- muž jde především o klid, peníze a pohodlí



Jedinou liberální hodnotou byl celou dobu americký dolar (vlevo). Na protější straně: Najde teď po fiasku liberálů český ministr zahraničí Jan Lipavský někoho ze světových politiků, s kým by se mohl vyfotit? Foto Adobe Stock a Profimedia

(jakási společenská nadřazenost a lepšolidnost je jen příjemným bonusem), odmítají připustit.

Místo aby se chovali uměřeně a žili své běžné životy, starali se o své rodiny a o to, aby se jim dobře existovalo a věnovali se tomu, co umí nebo pro co mají vlohy (případně tomu, co jim zajistí živobytí, bez ohledu na to, kdo je zrovna u moci; a víceméně nezávisle na tom, co se děje okolo), jakmile režim zeslábne, oni dostanou strach. Začnou se bát, že by mohli ztratit své vydobyté pozice, a ve strachu ze změn bojují o to, aby se nic neměnilo. Všemi silami bojují o to, aby se režim, se kterým byli tak spokojeni, protože ho podporovali a za to se jim dostalo materiálních odměn a jistot, udržel. Jejich rétorika je stále agresivnější a nepřátelštější, a připomínají pověstnou umírající kobylu, která kope kolem sebe.

Oni tedy ještě neumírají, ale křečovitě se toho bojí, stejně jako všech zásadních změn. Ve fázi, kdy se starý řád hroutí a nachystán je již nový (takové věci se dlouho připravují a plánují, stačí vzpomenout na změny v 80. letech 20. století, které vyvrcholily v roce 1989), už jim ale stejně nejde zabrá-

nit a mnohem lepší strategií je připravit se na ně a novou realitu přijmout. Nikoli sázet iracionálně na to, že se udrží něco, o čem je dlouho jasné, že je NEUDRŽITELNÉ.

Zároveň zde platí přímá úměrnost, že ti, co režim podporují nejvíc (teď nemyslím ty, co tahají za nitky ze zákulisí; příslušníci elit režimy vytvářejí a podle potřeby mění), ale takové ty aktivnější střední a vyšší vrstvy obyvatel, které z této podpory benefitují,

řádicích uprchlíků nebudou týkat, když si za peníze, co za podporu takových zhůvěřilostí dostali, postaví dost vysoký plot. Ano, tak omezení a krátkozrací dokážou lidi kvůli penězům a funkcím být...

Nebo snad věříte tomu, že by někdo takové hovadiny jako gender nebo ilegální migraci mohl prosazovat jenom tak z plezíru, aniž by mu z toho plynuly obrovské prebendy, granty či posty? Samozřejmě nepočítám



Nebo snad věříte tomu, že by někdo takové hovadiny jako gender nebo ilegální migraci mohl prosazovat jenom tak z plezíru, aniž by mu z toho plynuly obrovské prebendy?

v momentě, kdy se režim hroutí, jako jediní křičí na jeho obranu a zachování. A to bez ohledu na to, jak funkční či prosperující daný režim je. Jinými slovy, dokud budou proudit dotace, fondy, granty a kšefty, budou klidně a bez uzardění tvrdit, že máme osmdesát čtyři pohlaví, a mávat u toho duhovými vlajkami. Nebo podporovat nelegální migraci, protože si myslí, že se jich gangy

mladou generaci, která je těmi svinstvy indoktrinována ve školách a opravdu jim – neb je to moderní – věří, protože masírka byla skutečně důsledná, pronikla i do školních osnov a nadělala jim obrovské zmatky v hlavách. Co asi udělá s křehkou pubertální psychikou, když vám najednou začnou ve škole, v médiích i na internetu tvrdit, že vaše problémy vyřeší to, když si změňte pohlaví.



ví? Nebo že získáte lepší pozici v kolektivu či získáte větší vážnost tím, že budete chvíli na kluky, chvíli na holky, případně se identifikujete jako nebinární tvor s fluidní sexualitou, který se rozhodne být víc mužem nebo ženou podle toho, v jaké náladě se ráno probudí?

Mám teď na mysli ty, kteří to u nás tak vehementně prosazovali, od různých lidskoprávních aktivistů či pisálek v novinách, kde platí jednoduchá rovnice: nebyly-li by fondy, granty a penězovody od všech těch USAID, Aspenů, Open Society a jiných „think tanků“, institutů, center pro bezpečnosti či evropská studia, nebyly by ani žádné takové agendy ani všechny ty evropské hodnoty.

To ti, kteří při jakémkoli nesouhlasu bez důkazů křičeli, že jsou všichni, kteří s těmito zvěrstvy nesouhlasí, tedy dezoláti, hcimíři a jiní, ošklivými proruskými a protievropskými agenty, šváby či dezoláty, se řídili heslem „podle sebe soudím tebe“. To oni šířili a prosazovali agendy, které byly placeny, dotovány, podporovány a financovány obrovskými částkami zpoza oceánu nebo z Bruselu, a aby od toho odvedli pozornost,

obviňovali rafinovaně ze stejných věcí ty, kteří s touto dekadencí nesouhlasili.

To všechno ale vůbec nebylo z jejich hlav, protože takové nesmysly, jako že nejsou dvě pohlaví, ale je jich mnohem víc (třeba tolik, kolik si jich dovedeme představit), by nikdy nikoho nenapadlo tvrdit jen tak, bezdůvodně, kdyby to nebyl jeho pracovní nebo obchodní úkol.

V jiných kulisách

Bohužel normálních lidí, kteří by za kupu zlatáků nezaprodali duši i lidskou důstojnost, je ve společnosti vždycky řádově méně, a tak je možné skrze stádo, které vždy poběží za tím, kdo mu slíbí víc zrní, prosadit naprosto cokoli. A proto taky svět vypadá tak, jak vypadá. Režimy se mění, ale lidé zůstávají stále stejní.

Když už tady padlo srovnání s minulým režimem a dobou před rokem 1989, velmi dobře to vystihl v nedávném rozhovoru pro slovenský podcast Odznova český kariérní diplomat a odborník na zahraniční politiku Petr Drulák, který se jen kvůli tomu, že není idiot, stal na ministerstvu zahraničí nepohodlnou a nežádoucí osobou. A než aby tam

se všemi ohýbači hřbetů a patolízaly, kteří provádějí místo zahraniční politiky rektální alpinismus, a ještě na špatných místech, nemohl to vydržet a raději odtamtud vzal nohy na ramena.

Přesto, že pracoval pro neliberální euroatlantický liberální režim dlouhé roky, a při jeho vysoké inteligenci a znalostech v oboru, kdy by při nedostatku podobně schopných a kvalifikovaných lidí mohl sbírat vysoké funkce a finanční benefity jako houby v lese, má své jasně nastavené hranice. A prostě si řekl, že nechce místo suverénní zahraniční politiky praktikovat čisté lokajství, které navíc může vést k velmi špatným koncům. Prostě už na to neměl nervy a žaludek. „Víte, já mám právě tu vzpomínku na minulý režim... A to, co mi hrozně vadilo, bylo, jak se o těch věcech oficiálně lhalo. Všichni věděli, že to není pravda, ale stejně se to muselo říkat, aby se člověk nedostal do problémů. No ale já jsem zjistil, že se do toho postupně dostáváme zpátky, a všiml jsem si toho na různých věcech,“ svěřil se profesor Drulák se svým pocitem, který postupně nabýval větší a větší intenzity, až vyústil ve veřejnou revoltu.

„Například jsem začal pochybovat o smysluplnosti eurozóny, když jsem viděl, co se začalo dít s Řeckem či Itálií někdy na přelomu první a druhé dekadý tohoto století. Když jsem viděl, jakým způsobem Česká republika prosazuje lidská práva v zahraniční politice, tak jsem se stal kritikem havlismu. Ten úplný rozchod ale přišel až ve chvíli, kdy jsem měl tu možnost sloužit na ministerstvu zahraničí, a pak působit jako velvyslanec ve Francii. Protože jsem jednak uviděl zblízka, jak vlastně funguje výkon moci v liberálně demokratickém státě, to bylo v té Praze. A v Paříži jsem pak viděl, jak vypadá liberálně demokratická společnost. No a zjistil jsem, že z té svobody a liberalismu tam není vůbec nic. Že je to progresivistická diktatura, kde jsou lidi zastrášování způsobem, jaký jsem si v té době ve středí Evropě neuměl představit. A musím říct, že od té doby jsme je dohnali. Když jsem opustil tyhle funkce, tak jsem si řekl, že nechci, abychom dopadli jako západní Evropa. (...) Prostě mi záleží na mé zemi.“ Na čem ale záleželo liberálům, kteří měli demokracie, hodnot a morálky plná ústa? **vid ●**

Něžně vrtět OCÁSKEM

Jaké jsou vyhlídky liberálních evropských lídrů, kteří vsadili všechno na jednu kartu?

Prohranou zástupnou válkou proti Rusku na Ukrajině jsou USA v podstatě nuceny opustit pozici vedoucí globální mocnosti, kterou získaly po vítězství ve druhé světové válce, a především po vítězství ve válce studené a rozpadu SSSR. Tehdy se staly hegemonem a svět se změnil z bipolárního na unipolární. Sovětský svaz byl jako

jediný schopen tvořit vojenskou a velmocenskou protiváhu Spojeným státům, a to tak, že jeden z nich byl, co se týče prosazování svého vlivu, za osmnáct a druhý bez dvou za dvacet. Jejich metody se ale na první pohled lišily, přičemž ta americká byla mnohem elegantnější a sofistikovanější.

Jak na loňském Vlasteneckém setkání v Příčovech zmínil v předchozím článku citovaný diplomat Petr Drulák, velmocenská strategie Američanů je taková, že oni „musejí tyhle věci vždycky zahalit do nějakých vznešených ideálů“. „Když se podíváme na

propagandu, tak samozřejmě každý stát dělá svoji propagandu. To není něco, nad čím bychom se měli pozastavovat. Nenajdete v historii systém, který by se nesnažil propagandou získávat ostatní pro to, co chce. Nicméně potřeba propagandy ve Spojených státech je větší než jinde proto, že to musejí obhajovat u těch voleb a před veřejným míněním. Právě proto, že to balí do těch vznešených frází. Takže oni musí lhát o trochu víc než ostatní. Takový Putin má z tohoto hlediska jednodušší pozici. Z toho vyplývá, že ty hlavní lži dnes přicházejí ze Západu.“





Jakmile se ale SSSR z mnoha různých důvodů na konci 90. let 20. století rozložil, Američané zcela zvlčili a jejich země zaujala roli světového policajta bez nějakého předstírání a maskování (v oblasti činů, slova o demokracii a svobodě používali stále stejně hezká a sladká). Chtělo by se možná říci diktátora, ale to by vzhledem k tomu, co o jejich prosazování vlivu ve světě víme, nebylo přesné. Používali k tomu totiž mazaně metodu cukru a biče, neboť kombinovaly ekonomické prostředky s vojenskými, dávkované podle potřeby.

Pokud kdykoli Američané, kteří chováním připomínají Corleony z filmu *Kmotr*, něco potřebovali nebo měli někde nějaký strategický zájem, přicházeli s nabídkami, které se nedaly odmítnout. Byly zhruba dvě mož-



Pokud kdykoli Američané, kteří chováním připomínají Corleony z filmu *Kmotr*, něco potřebovali či měli někde strategický zájem, přicházeli s nabídkami, jež se nedaly odmítnout.

nosti. Buď udělali ti, co byli o něco „požadávaní“, to, co bylo potřeba a co Američané (nebo jejich prodloužená ruka v Bruselu) chtěli. A dopadli jako třeba Německo nebo Rumunsko, tedy země, které jsou považovány za skrz naskrz přátelské. O České republice, která trpí ve své zahraniční politice dlouhodobě komplexem méněcennosti, a tak touží po pochvalě od velkých a mocných (a s těmito mocnými a velkými za zády s oblibou šteká na jiné mocné), a jejíž představitelé se dlouhodobě ve Washingtonu nebo Bruselu klaní již preventivně, aby se zavděčili, ještě dřív, než po nich vůbec někdo něco chce, snad radši ani mluvit nebudeme, to je samozřejmé a nikoli veselá kapitola.

Oficiálně se těmto režimům v americké sféře vlivu, kam patřily země od Austrálie, Japonska, Jižní Koreje či Tchajwanu přes Afriku až po země Latinské Ameriky či Kanadu, samozřejmě včetně celé Evropy, říkalo spojenci nebo spojenecké státy.

Chce někdo osvobodit?

Například nejvýznamnějším evropským spojeneckým státem bylo od prohrané druhé světové války zmíněné Německo; a to jenom proto, že na jeho území vítězná USA rozmístily strategický jaderný arzenál a o německé politice – s trochou nadsázky – od té doby rozhoduje americké velení na vojenské základně Ramstein...

Přesto, že USA Německo od druhé světové války fakticky vojensky okupují, oficiálně se říká, že zajišťují jeho bezpečnost a že USA Německo na konci druhé světové války osvobodily. Jak ale může být někdo, kdo prohraje válku, vítězem této bitvy o nadvládu a dominanci nad světem, osvobozen? Není to ukázkový protimluv? Od kdy vítězové osvobozují poražené? Vždyť Němci byli Američany nejen poraženi, pardon „osvobození“, ale spolu s tím především odzbrojeni a demilitarizováni. Ano, Německo bylo odzbrojeno a na jeho území byly zřízeny největší americké vojenské základny v Evropě, které navíc ne-

podléhají německému, ale americkému právu v rámci takzvané extrateritoriality.

Jinými slovy, ve skutečnosti jde o americkou půdu v Evropě, nikoli vojenskou základnu Spojených států v Německu, protože například zmiňovaný Ramstein, kde leží vůbec největší letecká základna, není německým územím, tedy součástí Německa, ale územím americkým – čili částí USA!

Obdobným způsobem USA drží „ochrannou ruku“ třeba nad Japonskem, kde mají největší vojenskou základnu na ostrově Okinawa, leč v různé míře vlastně nad všemi státy, které brání před domnělymi či skutečnými hrozbami. Tyto státy, které Američané brání před domnělymi či skutečnými hrozbami tím, že na jejich území provozují vojenské základny, se přitom nápadně vyznačují tím, že dělají „náhodou“ vždycky jenom to, co vyhovuje americkým, nikoli jejich vlastním národním zájmům.

Stačí, když se na to podívá člověk z trošičku jiné perspektivy a popřemýšlí, zda spíše nežli zajištění bezpečnosti není náhodou tím skutečným cílem vojenské přítomnosti cizí mocnosti v dané zemi spíše účinný nástroj dominance a vlivu na politiku konkrétního státu, a rázem mu začnou běhat v hlavě znepokojivé otázky. Namátkou třeba ta, jak může s takovou prostou věcí, že Spojené státy zajišťují rumunskou bezpečnost na tamější gigantické vojenské základně při pobřeží Černého moře, souviset skutečnost, že Rumunsko poté, co Washington vyjádřil nespokojenost s výsledkem rumunských voleb, volby okamžitě zrušilo s evidentně nepravdivým a smyšleným odůvodněním tajných služeb.

Ano, právě v Rumunsku se buduje americká vojenská základna NATO o rozloze tří tisíc hektarů; tedy ještě větší, než je základna Ramstein v Německu. Nová základna u rumunského přístavu Konstanca bude rozšířena ze stávající americké vojenské základny, která nese jméno předsedy rumunské vlády z 19. století Mihaila Kogalniceana a kterou

Kolem barevných evropských hodnot, které nikdy žádnými hodnotami nebyly, se bez amerických dolarů stahuje smyčka... Foto Adobe Stock





USA využívají již od přelomu tisíciletí (v roce 2003 sloužila například k podpoře americké invaze do Iráku). Strategicky je velmi důležitá; z Rumunska se totiž útočí na Rusko lépe než z Německa, neb je to tam mnohem blíže. Takřikajíc na dostřel... Navíc se má podle zpráv v médiích přesunout do Konstancy část arzenálu a výbavy z Ramsteinu, podobně jako například na polskou hranici s Ukrajinou v roce 2023 zamířily z Německa protiletadlové rakety Patriot.

Osa Moskva–Peking

To ale není všechno. Když pomíneme, že se stalo letiště v polském Rzeszówě-Jasionce logistickou základnou pro příjem západní „pomoci“ a překladištěm amerických a evropských zbraní dodávaných na Ukrajinu, neboť má jako jediné letiště NATO poblíž ukrajin-

ských hranic přistávací dráhu vhodnou pro velká nákladní letadla, Polsko je (či alespoň bylo) celkově klíčovou americkou vojenskou pobočkou v Evropě v přetahované s Ruskem o to, zda i nadále bude Evropa poskakovat podle notiček z USA, nebo se přidá na stranu nově vznikajícího mocenského centra na ose Moskva–Peking a jejich uskupení BRICS, které nahradí Evropskou unii.

„Nezastírám, že sdílení jaderných zbraní je už nějaký čas tématem polsko-amerických rozhovorů, a bylo tomu tak i během nynější návštěvy v USA. Rusko totiž stále víc militarizuje Kaliningradskou oblast, se kterou sousedíme, stejně jako s Běloruskem, kde Rusové už své jaderné zbraně rozmístili,“ nechal se loni v dubnu slyšet polský prezident Andrzej Duda s typicky militantní jiskrou v oku, která je pro Poláky histo-

ricky typická. „Pokud se spojenci z NATO, jehož je Polsko pevnou součástí, rozhodnou v rámci programu rozmístit jaderné zbraně na našem území, aby tak posílili východní křídlo Severoatlantické aliance, jsme na to připraveni,“ vyhrožoval během návštěvy Spojených států, kde se to „upeklo“, nejvyšší polský představitel pro deník fakt.pl. Ten připomněl, že americké jaderné zbraně jsou na základě programu Sdílení jaderných zbraní přítomné v Evropě už delší dobu. Od roku 2009 jsou například rozmístěny na vojenských základnách USA v Itálii, Turecku, Belgii, Nizozemsku nebo Německu.

O půl roku později Polsko na svém území, konkrétně ve městě Redzikow na severovýchodě země, otevřelo novou americkou vojenskou základnu. Ta je vzdálena pouhých 150 kilometrů od Kaliningradské oblasti –



Poté, co USA vycouvaly z drahé a neúspěšné války na Ukrajině, kterou pomáhaly rozpoutat, zůstali v tom Evropané sami... Foto Profimedia

tedy ruské exklávy u Baltského moře. Patří námořnictvu Spojených států a spadá pod velení NATO-EUCOM, což je velení amerických sil v Evropě. Oficiálně se tedy – opět – základna tváří jako nástroj k zabezpečení obrany Polska, ale při bližším pohledu z něj měl být nástroj Američanů k útoku na Rusko. To jsou, panečku, paradoxy.

Však se také Moskva, proti které byl tento krok namířen, nechala slyšet, že existence této americké základny protivzdušné obrany v Polsku vede ke zvýšení úrovně jaderného nebezpečí. „Vzhledem k povaze hrozeb, které představuje tento druh západních vojenských objektů, se základna protiraketové obrany v Polsku již dávno zařadila na seznam prioritních cílů pro potenciální zničení, což může být v případě potřeby zajištěno širokou škálou nejnovějších zbraní,“ pro-

hlásila podle agentury TASS mluvčí ruské diplomacie Marija Zacharovová.

„Poslední dárek od Bidena: Tři boeigy plné zbraní,“ jásal titulek na českém provozním serveru Novinky.cz ještě na konci ledna s tím, že na polském letišti Rzeszów-Jasionka přistála tři nákladní letadla Boeing 47 americké armády, která byla podle listu Kyiv Post nabitá americkými zbraněmi a municí určenými pro Ukrajinu, mimo jiné střelami HIMARS a náhradními díly pro stíhačky F-16. Podle Kyiv Post je tento transport nejspíš součástí posledního balíčku vojenské pomoci pro Ukrajinu v hodnotě 500 milionů dolarů (zhruba 12,2 miliardy Kč), který odcházející americký prezident Joe Biden podepsal. Celková vojenská pomoc poskytnutá jeho administrativou tak překročila 65 miliard dolarů (1,55 bilionu Kč). Ještě před měsícem to vypadalo, že se můžeme chystat na relativně brzký střet USA s Ruskem poté, co selhal americký plán dostat se Rusům na kobytku skrze Ukrajinu. Jenže stačilo, aby se prezident Biden odebral do důchodu – o kterém mimochodem i liberálové, kteří ho do Bílého domu poslali, nakonec veřejně přiznali, že byl po celý svůj mandát dementní a Alzheimerova choroba mu znemožňovala se ve funkci jakkoli orientovat –, a jeho nástupce Trump strhl kormidlo úplně jiným směrem.

Nebezpečí zažehnáno?

Namísto toho, aby pokračoval ve snaze dobytí Rusko zapojením jiných evropských států, jako jsou Rumunsko, Polsko nebo země Pobaltí, s obrovskou energií a razancí zahájil proces, který jsme naznačili v listopadové Šifře a který bychom bez špetky přehánění mohli označit jako plánovanou „demonstáž vedoucí geopolitické role USA v politice a ekonomice“. Ano, konec největšího světového policajta s poněkud tyranskou a dominantní náturou, a s tím i unipolárního globálního uspořádání, kdy jeden gangster vládl všem ostatním, je tady. A spolu s tím se absolutně mění zavedené pořádky, a jak říká Šifra, celé paradigma.

Znamená to snad, že je nebezpečí třetí světové války zažehnáno a že máme vyhráno? Ne tak docela, záleží totiž na tom, co udělají Evropané, kteří se postupem USA a jejich stažením z Evropy a Ukrajiny cítí zra-

zeni. Celou dobu evropští vůdci Američany poslouchali na slovo. Dělalí, co jim na očích vidí. A teď, když šlo do tuhého, je v tom oceánští „přátelé“ nechali sami?

Evropští lídři, až na výjimky v podobě Viktora Orbána nebo Roberta Fica, se tak rázem octli v podobné pozici jako Zelenskyj. Nevědí, co mají dělat, protože nejsou zvyklí se sami rozhodovat. Nedokážou to. Nejsou to lídři, ale vycvičení lokajové. Těžko ale říct, co teď udělají. Je možné, že se pokusí „pomoci“ Ukrajině a budou se snažit vyvolat válku proti Rusku sami, za evropské peníze a s evropskými občany jako vojáky. V ní by ale museli vyhrát, což je při stavu a neschopnosti Evropy ve všech oblastech představa pohybuující se v úrovni sci-fi. Nebo když už by nevyhráli, což je téměř jisté, alespoň by tím o trochu oddálili svůj pád. A to proto, že pro ně neexistuje jiná alternativa, jak se udržet u moci a zachránit si „kariéry“. Jak již zaznělo, jsou na tom podobně jako Zelenskyj. Mají strach, že když skončí válka, skončí i oni. Zvláště když ji tak fanaticky prosazovali a tolik (cizích) prostředků do ní investovali.

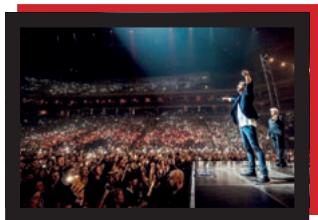
Anebo to dopadne, jak na začátku února televiznímu novináři Pavlu Aleksandroviči Zarubinovi se smíchem předestřel ruský prezident Vladimir Putin, tedy vůdčí figura tohoto transformačního procesu, na niž celá změna světového řádu v současné chvíli stojí? „Mezi evropskými politickými elitami a zvoleným prezidentem Trumpem právě probíhají hrátky. Změnilo se něco od Bidena? Nic se nezměnilo. Za Bidena rádi dělali vše, co jim Washington nařídil. Jenže Trumpa nemají rádi, aktivně proti němu bojovali, že? Skutečně se vměšovali do politického života a volebního procesu ve Spojených státech, a pak byli zmatení, když Trump najeďnou vyhrál,“ rozpovídal se Putin, který je Trumpovým blízkým osobním přítelem. A pobaveně dodal: „Mentálně se jim víc líbil Biden, víte, mentálně. Jenže Trump má jiné představy o tom, co je dobré a co špatné, i v té genderové politice a v některých dalších otázkách. To se jim jaksí nelíbí. Ale ujišťuji vás, že Trump se svým charakterem a se svou vytrvalostí tam docela rychle udělá pořádek. A všichni, uvidíte, že se to stane rychle, brzy, všichni budou stát u nohou svého pána a něžně vrtět ocáskem.“ vid ●



RADOST až na KOST

Nechte se inspirovat tím, co vám stejně jako mně může rozšířit obzory, zpříjemnit život a okouzlit smysly.

MILUJU TĚ. Od té doby, co jsme spolu pracovali v jednom dnes již neexistujícím vydavatelství, mám rád Jindru Poláka, jako člověka. Tehdy jeho kapela Jelen nebyla ještě známá, vlastně jsem ani nevěděl, že dělá muziku. Od té doby Jeleni nazpívali mnoho hitů, které téměř zlidověly. Já z nich mám nejradši Klidná jako voda. Poslední dobou mě ale dostala jejich společná písnička s Jiřím Pavlicou a skupinou Hradišťan, která nese lakonický název Miluju tě. „Vypráví o odchodu milovaného člověka. Zároveň vyjadřuje naději, že lidská duše je nesmrtelná a milovaní se jednou zase sejdou. Hradišťan a Jiří Pavlica dali písní nový rozměr. Společné nahrávání byl mimořádný umělecký i lidský zážitek, který se zněkolikanásobil, když jsme píseň zahráli naživo ve vyprodané O₂ Areně,“ nechal se slyšet spoluautor písně Martin Kasa, který hraje v Jelenu na housle a na klávesy. V dojemné, něžné a s cimbálovkou překrásně znějící skladbě se zpívá: „Za oknem tma, na stěně kříž. Lásko moje, proč nejsi blíž? Každou noc ve spánku vítr po heřmánku voní krutě. Já pořád miluju tě... (..) Chybíš mi čím dál tím víc, a tak na křídlech holubic / posílám k nebi přání, co ti sám nemůžu říct, než můj zvon dovyzvání...“



NUGETA. Po mém minulém rozplývání se nad čokoládovým krémem s karamelovou příchutí z Billy, který jsem slupnul na posezení, mi přišla od laskavé čtenářky Šifry zajímavá informace. Ve známé české značce Nugeta, jež v posledních letech spadala pod Orion, který úspěšně zprznil nadnárodní gigant Nestlé, již není palmový tuk. Ten degraduje všechny potraviny na stěži požitelné hmoty bez chuti, resp. s pachutí, která přehluší i jinak solidní suroviny. Nugeta teď patří pod Chocoland v Kolíně, kde se vyráběla již za sovětu. Změna ve složení je sice zásadní, ale otázka je, jak moc se předtím Nestlé a Orionu podařilo oblíbenou značku svým šetřením na nesprávném místě poškodit. A kolik lidí si všimne, že je teď výrobek lepší, a dá mu znovu šanci. Snad se to podaří...



HRA NA OLIHEŇ 2. První řada se v roce 2021 stala na streamovací platformě Netflix tuším nejsledovanějším pořadem v celé jeho historii. Nikdo to nečekal, ani jeho tvůrce Dong-hyeok Hwang, který z toho kvůli smlouvě, jež s takovým úspěchem nepočítala, nic neměl. I když se dušoval, že pokračování nemá v úmyslu a příběh je uzavřen, Netflix začal tlačit, že tento fenomén musí pokračovat. A on, aby vrátil spravedlnost na svou stranu (a úspěch značky mu zajistil finanční nezávislost), nakonec souhlasil. Dobře udělal. Nejen pro svou peněženku, ale hlavně pro diváky, protože druhá řada je ještě lepší. A tvrdím to i přesto, že jej fanoušci tak dobře nepřijali, neboť není tak prvoplánový a pouští se do větší hloubky na úkor povrchní akce. V seriálu se beznadějně zadlužení lidé účastní hry, kde vítěz vyhraje obrovskou sumu peněz. Má to jeden háček. Vyhraje jen jeden a ostatní při



zdánlivě nevinných dětských hrách zemřou. Jestli chcete vidět, co vše jsou lidi schopni dělat pro peníze, tohle je nejlepší učební materiál a vskutku geniální dílo.

AGA. Nikdy bych si nepředstavoval, že se budu někdy starat o kočku. Natož o dvě malá kotáta. Vždy jsem měl raději pejsky. Ale člověk mění a život mění. Přišel k nám totiž kocourek se svou sestřičkou kočičkou, kteří se narodili na podzim venku, kousek od místa, kde bydlíme, a neměla kam jít. Teď už si my bez nich a oni dva bez nás nedovedeme představit den. Aby si zvykli být Kubík a Líza i uvnitř, pořídil jsem jim domů škrabadlo

a odpočívadlo Aga, aby měli kde šplhat a polehávat. Zaujal mě na něm především poměr cena a výkon, protože na to, jak je skvělé, multifunkční, velké a hlavně stabilní, tak není na rozdíl od jiných vůbec drahé. Jen ta montáž mi dala trochu zabrat. Ale výsledek stál za to a setkal se s obrovským úspěchem.





Harmonizace prostoru, těla a vody



99 % spokojených zákazníků
Vaše spokojenost je naší
prioritou



Garance 60 dní
Na vrácení Somavedicu
bez udání důvodu



Vědecky prověřené
4 studie
11 certifikací



K dispozici po celém světě
Zákazníci ve více než 60
zemích



Jaké mají uživatelé Somavedicu zkušenosti?



Zlepšení spánku



Více energie



Zlepšená hydratace



Snížení stresu a úzkosti



Zlepšená fyzická regenerace



Proč používat právě Somavedic?



Snižuje obsah volných
radikálů v těle



Zlepšuje přirozené
regenerační procesy těla



Podporuje odpočinek a
relaxaci



Zlepšuje biologickou dostupnost
vody (hydratace)



Stále více lidí je nadměrně citlivých na
elektromagnetické záření (EHS –
elektromagnetická hypersenzibilita)

4,3



4,7



100%



Video o Somavedicu
Otázky a odpovědi
Recenze klientů
Nejoblíbenější model

